

Сергій Гридін

Дорослі зненацька

ВИДАВНИЦТВО
СТАРОГО ЛЕВА

Annotation

Шістнадцятилітній Тимко звик бути самостійним. Попри те, що інколи хлопцеві бракує тата, який пішов від них з мамою, коли Тимко був ще маленький, він намагається не закидати школу і знайти якийсь підробіток. Все змінюється, коли Тимко вперше закохується і втрачає голову. Тепер і йому, і його коханій — п'ятнадцятилітній Юлі — доводиться дуже швидко подорослішати і стати відповідальними за нове життя. А це геть непросто, коли сам ще майже дитина.

- [Дорослі зненацька. Сергій Гридін](#)

- [1](#)
 - [2](#)
 - [3](#)
 - [4](#)
 - [5](#)
 - [6](#)
 - [7](#)
 - [8](#)
 - [9](#)
 - [10](#)
-

Дорослі зненацька. Сергій Гридін

Тимофій Загороднюк почув будильник ніби з-під товстої, пухової подушки. З вечора і майже до третьої ранку не спалося. Він посидів у соцмережах, поширився по різних групах, подивився початок якогось фільму, розчаровано вимкнув, влігся нарешті в ліжко, вставив навушники у вуха й увімкнув музику. За деякий час сон нарешті його здолав і от тепер вперто не відпускав зі своїх міцних обіймів. Тимофій спробував розплющити очі, впевнився, що його спроба була марною, і тієї ж миті знову поринув у теплу імлу ранкового сну.

— Тимошку! — несподівано голосно почув він над вухом. — Вставай! Проспали! — намагався повернути хлопця до реальності переляканий мамин голос. — Я вже на роботу запізнююсь, а ти зі школою пролетів! — вигукнула з коридору.

— М-м-м, — потягнувся Тимофій. — Так це ж класно, що пролетів, — розплющив одне око. — Може, вже і не йти туди? — нарешті всівся на ліжку, запустивши пальці у густу шевелюру, сплутану після сну.

— Та вставай ти, лініуху, — знову заглянула до кімнати мама. — Чорт! Мене старша медсестра зі світу зживе за запізнення! — вигукнула розпачливо, заметушилась, натягуючи джинси і підстрибуючи при цьому на одній нозі.

— А от лаятись при дітях непедагогічно, — осудливо мовив син, протираючи очі, і нарешті всміхнувся. Перелякана і метушлива мама мала досить комічний вигляд.

— Ой, Боже! Це хто тут дитина? — на мить застигла жінка, повернувшись до хлопця. — Все, я побігла, — цмокнула повітря перед собою, крутнулася дзигною і вилетіла за двері.

— Ну геть як маленька. Ніби першокласниця, яка директора у школі боїться! — ніжно пробурчав Тимофій, покрутив головою, розминаючи шию, поглянув на годинник мобільного.

На перший урок він явно не встигав. Хоча біди в цьому ніякої не бачив. Уже кілька років він іноді дозволяв собі прогуляти. Контроль над ним у цьому плані був так собі. Скільки себе пам'ятає, жили вони

з мамою удвох. Батько, звичайно, був. Десь у старому альбомі навіть збереглася фотка, на якій тато тримає його маленького, мабуть дворічного, на руках. У Тимохи тоді була задоволена кругла пичка і великі темні очиська, якими він зачаровано дивився на батька.

Тато не був пілотом, який загинув на випробуваннях, чи геологом, що навіки пропав десь у горах чи пустелі. Він був звичайним слюсарем на станції технічного обслуговування автомобілів. За кілька років після одруження з мамою продав у селі хату, яка лишилась йому від бабусі, та спромігся відкрити власну автомайстерню. Несподівано вона досить серйозно розкрутилась, і батько навіть купив не дуже простору, але трикімнатну квартиру, в якій тоді зробили який-не-який ремонт.

Все йшло як по маслу, але іноді у житті трапляються різні несподіванки. Там же, у своїй майстерні, батько познайомився із «жінкою своєї мрії» (вона приїхала ремонтувати машину), за деякий час зібрав речі і переїхав жити до неї. Тимофій, здавалося, ще пам'ятав, як тато іноді приходив до них додому з купою солодоців та подарунків, але незабаром він зі своєю новою родиною переїхав до іншого міста. Перший час зрідка дзвонив мамі, а зараз уже кілька років, крім аліментів, нічим не давав про себе знати.

Цю історію йому розповіла мама, тоді ж і показала пам'ятне фото. Нічого поганого про батька вона не говорила. Сліди образи, певно, залишились — такі вчинки навряд чи колись забуваються, але мама у всіх розмовах, в яких хоч якось згадували тата, завжди відгукувалась про нього цілком позитивно, і завдяки цьому якоїсь неприязні до нього в Тимофія не було. Навпаки, іноді з'являвся легкий щем, з яким хотілося притиснутись до міцного чоловічого плеча і розповісти свої важливі історії. Тоді він приходив до мами і підставляв свою вихрасту голову під її м'яку руку. Але було це давно, коли хлопець ще був маленьким.

З років чотирнадцяти Тимофій почав шукати роботу. Хоч мама працювала медсестрою та отримувала небагато, не можна сказати, що жили вони бідно. Придбана батьком квартира залишилась їм, якась побутова техніка та необхідні речі теж були. Однак свободи у фінансових питаннях Тимофієві бракувало. Спершу він розвозив піцу. Платили мало, але іноді хтось щедрою рукою міг відвалити

чайові, та й кухар піцерії, молодий і жвавий хлопець Денис іноді підгодовував Тимоху якимось салатиком або шматком піци.

Робота була непоганою, але за півроку піцерія закрилась, і хлопцеві довелося шукати новий заробіток. На літніх канікулах він трохи попрацював підсобником на будівництві у котеджному селищі, відчув, як воно — прокидатися зранку з розбитим роботою тілом; потім кур'єром у службі доставки, поки нарешті випадково не познайомився з Гариком.

Ігореві Міхненку (або, як він себе називав, Гарикові) було років тридцять. Він був власником кількох невеликих квіткових крамниць в різних кінцях міста і, крім того, організовував доставку квітів за замовленням на певну адресу. Якось Тимофій сидів на лавці у парку і насолоджувався морозивом, а Гарик, який поруч сварився з кимось по телефону, закінчив розмову, озирнувся навколо і несподівано запропонував Тимкові роботу. Ніби хтось там звільнився без попередження, і весь бізнес тепер під ударом. Тимоха спочатку насторожився. Він вже кілька разів стикався з якимись каламутними особами з незрозумілими пропозиціями, але Гарик здався йому адекватною людиною, і ось вже більше року Тимофій працює у нього на доставці квітів.

Тимоха розумів, що ця робота теж постійною не буде, хоча для його майже шістнадцятирічного віку є досить непоганим варіантом. Квіти не важкі, приємно пахнуть, а люди, які їх отримують, зазвичай радісні і щасливі, та й чайових не шкодують. Хоча бувають і винятки! Он, кілька тижнів тому одна тітка швиргнула букет йому під ноги і сердито гримнула дверима, коли прочитала подарункову листівку. Добре, хоч про отримання перед тим встигла розписатися. Тимофій підняв квіти, обтрусив букет, пробігся очима по тексту привітання. «І в сорок п'ять — як ягідка!» — було написано на листівці із зображеною на ній великою соковитою полуницею. І чого психує? Ну подумаєш, стара вже, але і в такому віці люди, певно, непогано живуть! У свої шістнадцять уявити себе 45-річним дідуганом було важкувато! Ввечері букет стояв у вазі на кухні, а мама сяяла очима, задоволено раз за разом вдихаючи м'який трояндовий запах.

Тимофій почалапав до ванної, крутнув кран, плюснув в обличчя водою, поглянув на себе у дзеркало. Звідти на нього дивився темноволосий і темноокий хлопець із негустою паростю над верхньою

губою та на підборідді. «Поголитись чи що?» — подумав Тимоха, провів рукою по обличчю, потягнувся було за пінкою для гоління, потім передумав, відвернувся від дзеркала і попрямував на кухню. Дійти туди він не встиг, у його кімнаті задзвонив мобільник.

— Привіт, Тимохо, — почув хлопець у слухавці радісний голос Гарика.

— От за що я тебе ціную, босе, так за твою життєлюбність, — і собі всміхнувся Тимофій. Стосунки з Гариком у них склались неофіційні, і хоча той був «бізнесменом», але пальці не розчепірював і не «понтувався» перед майже удвічі молодшим Тимохою.

— Кінчай базар! Ти не в школі? Треба терміново мотнутись за однією адресою. Я думав, що сам встигну, але на «оптуху» маю з'їздити, вчора свіжі квіти привезли, — посерйознішав Гарик.

— Нормально. Я якраз школу проспав, — повідомив Тимофій.

— Та нафіга тобі та школа? Читати-рахувати вмієш, а в цьому житті більше нічого не потрібно, — реготнув Гарик. — Давай! Ноги в руки, і вйо. Букет у Маринки забереш, — відімкнув зв'язок.

Тимофій голосно зітхнув. Сніданку, судячи з усього, сьогодні не буде. Він подивився на розбурхане ліжко, вирішив, що застеляти його потреби немає, і почав натягувати на себе джинси і футболку. Кінець квітня в цьому році видався несподівано теплим. Зима, яка тривала до березня, закінчилась буквально за тиждень. До того сховане за хмарами сонце впевнено вигулькнуло на небосхилі, розтопило своїми променями снігові купи, перетворило вулиці на річки і на деякий час викликало асоціації з Венецією, висушило асфальт і зараз по-літньому пригрівало повітря.

Тимофій взяв кросівки, кинув поглядом на рюкзак із зошитами, що стояв у передпокої, ще раз зітхнув і закинув його однією лямкою на плече. Легко збіг по східцях донизу, опинився на вулиці, вдихнув насичене весняними запахами повітря. За кілька хвилин він спустився в метро, на мить зупинився перед турнікетом, дістав жетон, озирнувся навколо, пересвідчився, що чергова про щось захоплено перемовляється з прибиральницею, перестрибнув одним рухом через металеву загорожу, зекономивши на жетоні. Наштовхнувся на осудливий погляд якоїсь жінки, але особливої уваги на те не звернув.

Незабаром знову опинився на вулиці, впевнено наблизився до обшитого білою пластиковою «вагонкою» кіоску, що розташувався

неподалік від виходу зі станції метро, потягнув на себе ручку дверей.

— Доброго ранку тобі, славна дівчино Марино, — вклонився з дивним реверансом. — Як вам спалося і чи снились яскраві сни? — приклав руку собі до грудей.

— Мені наснився лицар на білому коні, який подарував мені норкове манто і своє серце! — із усмішкою відреагувала Марина. Вона була невисокою брюнеткою із заплетеним у дитячі кіски волоссям та пірсингом у губі, в носі та кількома сережками у правому вусі. Мішкуватий джинсовий комбінезон приховував її фігуру.

— Ви, як завжди, чарівні, — схопив Тимофій дівчину за руку, вдаючи, що хоче поцілувати її пальці.

— А ти, як завжди, клоун нещасний! — висмикнула руку Марина.

— Чому ж нещасний? — заперечив Тимофій. — Я щасливий, що можу бачити вас, прекрасна феє, — помахав у повітрі рукою, імітуючи якісь чарівні рухи.

— Малий ти ще, — відмахнулась дівчина. — Зелений, як недостиглий помідор! Хоча дівчата, певно, штабелями падають, — зробила несподіваний висновок.

— Однак моє серце назавжди віддане вам, — ще раз шляхетно нахилився всім тілом Тимоха.

— От тільки не треба мені тут казочки розповідати, — похитала головою дівчина. — Всім вам тільки одне і треба.

— Так! Нам потрібна лише ваша любов, — патетично вигукнув хлопець, усміхнувшись.

— Ага! Полюбилися, і на вихід. А нам потім розгрібай вашу любов, — зітхнула Марина, певно, згадавши якийсь не дуже позитивний життєвий досвід. — Не зли мене! Он букет, ось адреса. За сорок хвилин маєш бути там, — кивнула на запаковані квіти і папірець з назвою вулиці.

Тимофій задоволено реготнув. Злегка «тролити» Марину було його улюбленим заняттям. Та і їй, судячи з усього, настрої піднімало. Жилося ж не надто весело! Дівчина переїхала з Макіївки до Києва нещодавно, після того, як у її місті після пережитих обстрілів запанувала анархія. Щось там, очевидно, сталося не дуже приємне, хоча Маринка ніколи про те не говорила. Так, якісь іноді не зовсім зрозумілі фрази, що вказували весь негатив спілкування з «ДНР-івцями».

Жила вона тепер у якомусь гуртожитку, вчитись далі змоги не мала, хоча перед тим опановувала професію психолога у Донецькому університеті. Іноді впадала у якийсь дивний транс, «зависала» на якийсь час, не чуючи навколишніх, але з квітами працювала як професіонал і komponувала дивовижні букети. Крім того, Тимоха підозрював, що вона спить з Гариком, хоча на щось серйозне у цих стосунках не варто було сподіватись.

— Бувайте, королево, — помахав рукою Тимофій, затиснувши в іншій букет.

— Іди, бідо! — всміхнулася дівчина, але хлопець її вже не чув. Він квапливим кроком прямував до підземного переходу з великою літерою «М» над ним.

Цього разу Тимофій таки скористався жетоном. Сtribати з квітами було незручно і зовсім не солідно. Людей на ескалаторі було мало. Час робочий, район тут зовсім не туристичний. Тимоха, не чекаючи, допоки його довезуть рухомі сходи, швидко збіг донизу, зупинився на пероні, очікуючи потяга. За хвилину зайшов до вагона, поправив рюкзак на плечі, іншою рукою міцно тримав букет. Від рвучкого початку руху похитнувся, спробував схопитися вільною рукою за поручень, але не встиг, заточився і гепнувся на сидіння. І все було б нічого, якби там не сиділа якась дівчина. Тимофій майже вмостився їй на руки!

— О! — відреагувала на його появу дівчина. — Сьогодні у нас «хлопцєпад» у метро? — смішно зморщила носик. Тимофій відчув, як пашіє обличчя, рвучко скочив на ноги, міцно схопився за поручень, подумки проклинаючи рюкзак, через який вскочив у халепу.

— Соррі, — спромігся нарешті видихнути Тимоха. Він кілька разів тихо вдихнув-видихнув, опановуючи несподіване хвилювання.

— І все? — насмішкувато глянула на нього дівчина. Вона мала яскраво-руде волосся, явно фарбоване, зеленувато-сірі очі та ластовиння на кирпатому носі. Зовсім не красуня, але щось таке в ній було. «Лисичка!» — вирішив Тимофій, розглядаючи червонясто-рудий колір волосся.

— Я маю впасти на коліна і благати вибачення? — іронічно спитав Тимоха, повністю прийшовши до тями.

— Ну, як мінімум, джентльмен має подарувати дамі квіти на знак того, що він розкаюється у своєму вчинку, — пильно поглянула на

хлопця Лисичка.

— А де тут дами? — ніби здивовано озирнувся хлопець. — Хоча, тримай! Це тобі! — несподівано навіть для себе простягнув квіти дівчині.

Вона недовірливо поглянула на Тимоху, несміливо забрала букет, опустила голову, вдихаючи квітковий аромат, задоволено усміхнулась, від чого її обличчя стало, на диво, милим і домашнім. «Жінки... — подумав Тимофій. — Мама теж так на квіти тоді реагувала», — згадав випадок із тіткою, завдяки якій зміг подарувати мамі букет.

— Дякую, — тихо промовила Лисичка. Якась жінка, що сиділа навпроти й уважно спостерігала за тим, що відбувається, голосно зітхнула і з усмішкою поглянула на дівчину. Поїзд зупинився.

— Ой! Моя станція! — несподівано скочила з місця рудоволоса, і за мить стулки за нею зачинися. Тимофій розгублено застиг на місці, переводячи погляд з підступних дверей на місце, де щойно сиділа Лисичка.

— Що? Впустив своє щастя? — перепитала у хлопця жінка.

— Шукайте своє, пані, а моє мене саме знайде, — не дуже приязно подивився на неї Тимофій. Жінка ображено мугикнула, але промовчала, відвернувшись до якогось рекламного плаката на дверях.

Біля виходу з метро Тимофій зупинився. Це ж треба бути таким ідіотом! Першій зустрічній віддав букет за кілька сотень гривень. І що було в голові? А робити тепер що? Роботу у Гарика втрачати не хотілось. Квіти потрібно було доставити вчасно, бо Гарик хоч і класний чувак, але свої гроші рахує справно. Тимоха пошукав по кишенях. Не густо. Гривень вісімдесят набереться, не більше.

Дістав з кишені мобільний, подумав, до кого можна звернутись за допомогою, але поглянув на час і від розпачу мало не застогнав. Кіосків з квітами навколо було багато, але фінанси гучно повідомляли про свою неспроможність. Можна було змотатись до Марини, вона б допомогла або хоча б грошей позичила, але тоді він точно не встигне привезти квіти.

Тимоха ще раз поглянув на мобільний, впевнено закрокував до одного з кіосків. Наблизився до віконця, поклав мобільний перед продавцем.

— За скільки візьмете? — поцікавився у дядька з круглими щоками, що, наче зозуля зі старого годинника, виглядав зі свого

робочого місця.

— Триста, — коротко відповів дядько.

— Та ну! Ви зовсім того? — покрутив біля скроні Тимоха. — Я його за кілька штук брав. Давайте хоч тисячу, — попросив.

— Та пішов ти! Може, у когось поцупив, а тепер тут права качаєш, — відсунув від себе телефон дядько.

— Ну і біс з вами! — сердито затиснув трубку в руці Тимофій, відходячи від кіоску.

— Е! Малий, чуєш! За п'ятсот візьму, — вигукнув услід дядько.

Хлопець пригальмував, рвучко розвернувся і вже за хвилину тримав у руці зіжмакані купюри та свою сім-карту. За дві хвилини до визначеного у замовленні часу Тимоха натискав кнопку дзвоника біля дверей, за якими жила людина, що мала отримати квіти.

У школу Тимофій з'явився на четвертий урок. Міг би і зовсім не йти, але справ ніяких наразі не було, вдома сидіти не хотілося, тож вирішив провідати «альма-матер» і спробувати отримати порцію знань. Якраз нещодавно почалась велика перерва, і школа гуділа переповненим вуликом. Хтось біг до їдальні, щоб встигнути зайняти чергу першим, хтось неквапом, із серйозним виглядом шпаціював по коридору, ось дівчата влаштувалися на підвіконнях та розглядали якісь глянцеві журнали. Коротше кажучи, школа жила своїм щоденним життям, готуючи молоде покоління до суворих реалій дорослого буття.

Тимофій наблизився до дверей кабінету, за якими мали опановувати науку його однокласники, і ледь встиг відсахнутися вбік. Двері рвучко відчинились, гупнувши в стіну, і з класу в коридор вилетів скуйовджений Вовчик Петриляк, старий, перевірений у різних життєвих ситуаціях товариш Тимохи. За ним, не менш енергійно, у коридорі виникла Натка Королькова. Дівчина, наче меч у бою, тримала над головою скручений у рурку зошит і немилосердно лупила ним Петриляка по голові, по плечах, по спині, словом, куди лише могла поцілити.

— Ей-ей! Охолонь, сердешна! — схопив Натку за талію Тимофій. — Ти так у мого друга останні мізки відіб'єш, — притиснув до себе дівчину, не даючи їй можливості продовжити почате.

Вовчик, захеканий, з червоним обличчям, полегшено видихнув, зупинився неподалік і насторожено спостерігав за Наткою.

— Пусти! — стріпонулась дівчина. Вона вивернулась в руках у Тимохи, опинилася з ним обличчям до обличчя, сердито глянула в очі. Тимофій відчув її груди, несподівано усвідомив, що міцно обіймає Наталю за талію, трохи ослабив затиск.

З Корольковою вони тримали нейтралітет. Якось минулого року в Кості Лисака був день народження. Він запросив декого з однокласників на батьківську дачу відсвяткувати, для чого було придбано чималу кількість спиртовмісних напоїв. Серед запрошених були й Тимоха з Наткою.

Вечірка затягнулася далеко за північ. Підігріта алкоголем Натка, голосно запевняючи всіх, що твереза як скельце і лише хоче потанцювати, залізла на стіл і стала манливо хитати пишними стегнами та погойдувати грудьми. Від цього видовища мало не відібрало мову навіть у тих, хто ще міг говорити.

Тимофій побачив, що хтось із дівчат знімає танець на мобільний, під осудливі крики чоловічої частини присутніх, згріб Наталю зі столу в оберемок і, не зважаючи на її спротив, поніс на руках на другий поверх, де примостив на ліжку у невеличкій спальні. Королькова щось прошепотіла, і коли Тимоха нахилився, аби перепитати, що саме, дівчина обхопила його плечі, притягнула до себе і міцно поцілувала. Тимофій відчув на язика легкий присмак якогось алкогольного напою, вдихнув запах ніжно-квіткових парфумів і зрозумів, що опиратися не в змозі. Злегка затуманений алкоголем хлопчачий мозок реагував єдиним способом, викликаючи неабияке збудження певних органів, а рука мимохіть діставала із задньої кишені джинсів пакетик з презервативом. На ранок він прокинувся першим, тихенько вдягнувся і спустився вниз, де вже «снідали» його однокласники. Королькова вийшла до них за годину, уникаючи Тимофієвого погляду. Після цього вони спілкувались лише короткими фразами і тільки у справі.

— Забери свого друга-ідіота! — Наталя вирвалася з обіймів, відчувши слабину. Дівчина кинула сердитий погляд на Вовчика, фиркнула розлюченою кішкою і демонстративно повернулася до класу.

— Шо за тема, братан? — зацікавлено поглянув на Вовчика Тимофій.

— Тимохо, френде! Я таку штуку замутив, — радісно потер долоні Петриляк. — Майне мутер вчора якусь супер-пупер стронгову витяжку з перцю чилі принесла. От я і натер нею ручку Королькової. А знаєш, як вона її облизує? — показав язиком кілька еротичних, на його думку, рухів. — Спокійно на це дивитись немає змоги! Тож я вирішив додати перчику для нашої Перчинки, — задоволений собою, зареготав Вовчик.

— Блін! Ну ти кадр, натурально, — і собі засміявся Тимофій, уявляючи, як Натка починає покусувати ковпачок ручки, несподівано відчуває у роті палючий жар і плямкає губами, як викинута на берег рибина.

— Це було круто. Їй аж дихання забило, — гордо видав Петриляк, сторожко косуючи поглядом на двері: чи не з'явиться знову Натка з бажанням встановити статус-кво.

— Повеселив пацана, — показав піднятого доверху великого пальця Тимоха. — Ідемо, бро! Будемо гризти граніт наук молодими і неушкодженими карієсом зубами, — потягнув на себе ручку дверей і першим увійшов у клас. За ним, все ще насторожено, зайшов Вовчик.

Урок фізики для Тимофії відбувався в іншій, паралельній реальності. Степан Іванович, молодий вчитель, одразу після університету, зазвичай розповідав цікаві речі, іноді відхиляючись від теми. Тимосі він подобався. У ньому було багато якоїсь світлої енергії, що її розгубили інші вчителі, ті, що давно працюють у школі. Було видно, що фізик отримує кайф від процесу викладання, заражаючи ним решту присутніх.

Та сьогодні Тимофій його не слухав. У думках вперто прокручувалися в котрий раз кілька попередніх годин, мелькало руде волосся і ластовиння на кирпатовому акуратному носіку. Тимоха взяв ручку, розгорнув на останній сторінці зошит. Слова народжувались самі собою, ніби виринали з підсвідомості.

Застряг між небом та землею,

Завис в тумані над водою.

Живу усмішкою твоєю

І марю я лише тобою.

Подивився на написане, здивовано знизав плечима. Бажання писати щось поетичне у нього до цього часу не з'являлось. Та й взагалі писати він не любив. Як і вперто не бажав вчити інші предмети, що їх так настирливо втокмачували у школі.

Мрією Тимохи було стати ковалем. Років зо три тому вони з мамою потрапили на виставку ковальського мистецтва. Споглядаючи металеві, ніби невагомні, квіти, динамічні скульптури, що от-от мали розпочати рух, Тимофій відчув себе мов під гіпнозом. Йому здалося, що вірус розпеченого металу, міцних тіл і мелодійного перестуку молота з наковальнею надійно оселився в його організмі і ніякими способами його звідти не витурити. Про це він нікому не розповідав (крім Вовчика, звичайно), але майже кожного дня детально переглядав інтернетівські ролики, присвячені ковальству.

— «Живу усмішкою твоєю і марю я лише тобою...» — повторив Тимоха тихо. Натка Королькова, яка сиділа за партою попереду, обернулася до нього, зацікавленим і чомусь трохи переляканим поглядом своїх очисьок ковзнула по обличчю хлопця, всміхнулася кутиками губ.

— Давай, Королькова! Вперед дивись, — грубувато стер усмішку з губ дівчини Тимофій, закриваючи рукою написані рядки.

— Козел! — ображено кинула вона і різко відвернулася, з порожевілими вушками.

— Ей! Ти, вівця! Ти чого до пацана чіпляєшся? — втрутився Вовчик, який до цього часу байдуже слухав фізика, розвалившись на сусідньому з Тимофієвим стільці.

— Та ти мене вже дістав сьогодні! — зірвалася зі свого місця Королькова і кинулася до Вовчика, щоб вчепитися йому в шевелюру, але на її шляху опинився Тимофій, який неухважно намагався зрозуміти тему уроку та не очікував нападу. Натка загальмувала, не маючи змоги рухатись далі, та люто замахала руками, силкуючись дотягнутися до Петриляка.

— Ти чого до нього вчепилася, Королькова! — підскочив до Натки фізик і спробував відтягнути її подалі від Вовчика.

Розлючена Натка різко повернулася до вчителя, не зрозумівши спочатку, хто і що від неї хоче, але розгледіла Степана Івановича, почервоніла й опустила руки, якими кілька секунд тому хотіла позбавити життя однокласника. Так вони й застигли мальовничою скульптурою: фізик і, майже в його обіймах, засапана Натка. Хтось у класі присвиснув, натякаючи на неоднозначність такої пози, від чого фізик стріпонувся, теж спаленів і відскочив від Натки на кілька кроків, наче обпечений.

— Так! Петриляк і Загороднюк. Вам краще вийти з класу, — намагаючись говорити спокійно, видав фізик, відвертаючи винуватий погляд від Наталки.

— А я тут при чому? — обурився Тимоха. — Я теж ніби постраждалий, — помахав руками у повітрі.

— Плюнь ти, бразер! Нас тут не люблять, — втрутився у розмову Вовчик. — Та й нехай вчать далі ту фізику без нас, — зробив висновок Петриляк, згрібаючи зі столу в рюкзак зошит, книжку і ручку. Те саме

зробив і Тимоха, зиркнувши на Степана Івановича, який гарячково обсмикував свій піджак і навіщось стягував донизу краватку.

— Королькова! Сядь, будь ласка, на своє місце і заспокойся, — нарешті «згадав» фізик про Наталку.

Та щось прошипіла, але заперечувати не стала і гордо вмостилася на стільці.

Вовчик з Тимофієм вийшли на вулицю, не зупиняючись і не розмовляючи пройшли кілька сотень метрів, зупинились біля лавки у невеличкому скверику, всілися на неї, рюкзаки кинули біля себе.

— Капець, — сказав Тимоха. — Прийшов на четвертий урок, і той не дали досидіти до кінця. Ти якого біса до тієї Королькової причепився? Нормальна дівчина, — повернувся до Вовчика. Той пошарудів у кишені легенької куртки-піджака, дістав пачку цигарок, запальничку. Видобув цигарку, без поспіху запалив її, кілька разів глибоко затягнувся.

— Та хто знав, що вона так відреагує? — винувато опустил очі Вовчик.

— А як вона має реагувати, якщо ти її трoliш весь час? — напосідав Тимофій.

— Та пішов ти! — несподівано скочив з місця Вовчик. — Тобі легко говорити. Вона від тебе просто кип'ятком... — не договорив він, замовк, впав на лавку, нервово затягнувшись димом.

— Ти про що? — ніби не розуміючи, перепитав Тимофій.

— А ти не бачиш, як вона за тобою зиркає? — вже спокійніше перепитав Петриляк. — Очисьок своїх не зводить.

— А ти заздриш? — усміхнувся кутиками вуст Тимофій.

— Так! Заздрю! — вигукнув Вовчик. — Я за нею з п'ятого класу бігаю, а тобі варто пальцем ворухнути, як вона у ліжко до тебе стрибає чи готова на край світу бігти, — похитав головою хлопець.

— Дивний у тебе спосіб звернути на себе увагу дівчини, — знову скупно всміхнувся Тимофій. — Та й фігня це все. Вона мені точно не потрібна, — схилив голову, пильно вдивляючись у бруківку під ногами. — А ти спробуй їй щось приємне зробити! Хоч якусь м'яку іграшку смішну подаруй чи кошени, — підняв погляд на друга.

— Ага! А вона мене потім тим кошеним... — сумно посміхнувся хлопець. — Ще які способи придумати? Вона на мене нуль уваги! От і починаю біситись від того, — кинув недопалок у траву Вовчик.

— Забий! — Тимофій провів поглядом траєкторію польоту недопалка. — У мене, брате, взагалі повний капець, — махнув рукою Тимоха і коротко розповів Вовчику про зустріч з рудою Лисичкою.

Кілька хвилин по тому хлопці дружно мовчали, задумавшись кожний про своє. Петриляк дістав ще одну цигарку, затягнувся, простягнув пачку Тимофієві, той заперечливо похитав головою. До лавки підлетів сивий голуб, закрутився під ногами, вишукуючи якусь їжу. Вовчик струсив йому попіл з цигарки, голуб з надією підскочив, спробував поклювати, загугукав осудливо і, затріпотавши крилами, відлетів на сусіднє дерево.

— Все життя — суцільний обман, — філософськи промовив Вовчик, спостерігаючи за голубом.

— Таки так, — погодився задумливо Тимофій. — Як би її знайти? — проговорив вголос.

— А чого ти паришся, бро! — пожвавішав Вовчик. — Так, якби ім'я та хоча б школу знати, то легко прошаруділи б, але можна на радіо подзвонити. «Дівчино, яка отримала сьогодні букет у метро! Вас чекає приємний бонус у вигляді гарячого хлопця та бурхливої ночі», — голосом диктора мовив Петриляк.

— Клоун! — резюмував Тимофій. — Ти радіо часто слухаєш? — скептично перепитав у Вовчика.

— Та я його взагалі ніфіга не слухаю, — безтурботно махнув рукою Петриляк. — У мене нет безлімітний і музики «на хмарі» кілька тисяч композицій.

— От і я так. І вона, певно. А мені потрібен стовідсотковий варіант, який гарантовано спрацює, — похитав головою Тимоха.

— Блін! Та не біда. А закиньмо в «мордокнигу». Знаєш, є теорія шести рукостискань? Ми всі розділені з іншими не більше ніж п'ятьма рівнями спільних знайомих! Кинь пост з проханням репосту та сиди і радісно чекай, поки твоє кохання саме тебе знайде, — сплюнув під ноги Петриляк.

— Уяви, як всі наші іржати будуть, — заперечив Тимофій.

— Тобі результат потрібен, чи ти, як пацан, хвилюєшся за чиюсь ліву думку? — поглянув на нього Вовчик. — Тимохо! Я тебе не впізнаю. Реально, любов розріджує мізки.

— Може, ти й маєш рацію, — сьгнув рукою у задню кишеню джинсів Тимофій. — Чорт! Я ж телефон загнав, — згадав він, коротко

пояснивши другу ситуацію.

— Як ти тепер без мобіли? Це повний відстій! Ні подзвонити, ні в неті пошаритись, — співчутливо промовив Вовчик.

— Та це все фігня. У мене бабки вдома є. Ще після нашої «вилазки» лишилися. Пам'ятаєш? — подивився Тимофій на товариша. Той кивнув.

Минулого року вони удвох потроху тусили з динамівськими «ультрасами», і одного разу пацан на прізвисько Жмур, якого ніхто не знав на ім'я, кинув клич у соціальних мережах про роботу, яка наклеювалась на вихідних після матчу. І потрібно було лише (за його словами) трохи пошуміти в певному районі. Тимофій підв'язався тоді «бригадиром», набрав собі у «бригаду» з десятків знайомих пацанів. Все, що потрібно було, виконали, навіть з перебором. Хлопчина на прізвисько Шкет розійшовся та підпалив круту «ауді», яка стояла припаркованою на узбіччі біля одного із замовлених магазинів, за це отримав від Тимохи міцного запотиличника, та штраф у розмірі 50% від домовленої суми. Кілька зароблених тоді доларових папірців до цього часу лежали прихованими у коробці з компакт-диском, на «чорний день». Зараз про ті туси згадувати було не дуже приємно, ідіотство повне, але бабки були в тему.

— Бери, з мого кидай, поки не передумав, — простягнув свій мобільник Вовчик. — Та не парся, бери! — сунув трубку в руку Тимофієві.

Тимофій задумався, взяв телефон, забігав пальцями по сенсорному екрану. За кілька хвилин пост був на сторінці, а за мить хтось навіть почав «лайкати» його і поширювати. «Наш хлопчик закохався!» — прочитав він коментар Наталки Королькової зі «смайликом» з сердечками під ним, скривився, вже не будучи впевненим у правильності своїх дій, закрив сайт, повернув телефон власникові.

— Чуєш, Тимохо. Мені тут треба скочити в одне місце. Тема цікава намалювалась, — встав з лавки Вовчик. — Складеш компанію?

— Знову якісь «колеса» комусь будеш впарювати? — єхидно поцікавився Тимофій, нагадавши Вовчику неприємний випадок.

Петриляк кілька місяців тому повівся на оголошення в інтернеті про розширення дилерської мережі для розповсюдження якихось супер-пупер вітамінних препаратів, від яких (як обіцяли) розумові

здібності того, хто їх споживав, мали просто зашкалювати. Кілька тижнів Вовчик тягав у школу якісь баночки, пропонував у туалеті пігулки поштучно, аж поки його не «спалив» фізкультурник Іван Васильович і не поволік до директора з підозрою у розповсюдженні наркотиків. У баночках виявився звичайний глюконат кальцію, але вкладених «у справу» серйозних для нього грошей Вовчикові ніхто не повернув.

— Ги! Дуже смішно, — невдоволено скривився Вовчик. — Цього разу просто мама попросила у тітки якогось пакунка забрати.

— Ні, брате. Щось ніякого бажання немає, — заперечливо похитав головою. — Я, певно, додому, — відповів Тимофій.

— Тоді бувай, — простягнув руку Петриляк.

Тимофій, прощаючись, у відповідь ляснув долонею об п'ятірню товариша, теж встав з лавки та рушив в інший бік.

Сам не розуміючи для чого, Тимофій спустився у метро, проїхав кілька зупинок і вийшов на станції, де минулого разу вискочила з вагона Лисичка. Ескалатор підняв його до виходу. На вулиці Тимоха огледівся навколо, нерішуче почимчикував тротуаром у напрямку схожих одна на одну дев'ятиповерхівок, але метрів за сто зупинився. Не факт, що вона взагалі тут живе. Може, просто приїздила до когось. А якщо навіть і в цьому районі, то зовсім не обов'язково на цій вулиці.

Тимофій розгублено роззирався навколо. Кудись бігли люди, поспішали дорогою машини, порушували правила таксисти і сигналізували маршрутки. Життя текло звичним руслом. Хлопець засунув руку у задню кишеню, намагаючи телефон, знову згадав, що зараз він без зв'язку. Тоді рішуче рушив до входу в метро, вирішивши повернутись додому, взяти там гроші і нарешті знову стати щасливим власником мобільного телефону.

Дівчину, схожу на Лисичку, він помітив одразу. Вона вийшла з невеличкої крамнички, яка торгувала, судячи з вивіски, добривами та засобами для захисту рослин. Тимофій струснув головою, спробувавши відігнати марево, але воно вперто не зникало. Дівчина дійсно існувала, а не була витвором його фантазій! З невеликим яскравим пакетиком у руці вона безтурботно йшла тротуаром, минаючи перехожих. У її вушках можна було помітити навушники, іноді Лисичка пританцьовувала у такт музиці, що її чула тільки вона.

Тимофій, не вірячи своїй удачі, поспішив слідом, тримаючись на деякій відстані, аби не бути викритим завчасно. Він вирішив прослідкувати за незнайомкою і довідатися, де вона живе, а далі вже справа техніки. Щось обов'язково придумається.

Дівчина ніби відчула його погляд, кілька разів озирнулась, але не зупинялась і продовжувала свій шлях. Пірнувши під невисоку арку, Лисичка сховалась у дворі, і коли Тимофій пройшов за нею, то дівчини вже не було, вона ніби розчинилась у повітрі. Тимоха здивовано озирнувся. Ні на дитячому майданчику, що відкрився його погляду, ні на лавці біля найближчого під'їзду — взагалі ніде! Як вона встигла

кудись подітись? Минуло буквально півхвилини! Тимофій розчаровано оглянув великий двір ще раз, підійшов до давно не фарбованої дерев'яної пісочниці, сів на її основу.

— Чуєш, ти, чудило! — несподівано почув голос з-за спини. — Ти чого тут майно ламаєш? — спитав хтось.

Тимоха оглянувся на голос. За кілька метрів від нього стояли двоє незнайомих хлопців, приблизно його віку. Один був досить високим, з міцними руками, які підкреслював короткий рукав футболки з написом «Ми живемо на своїй, Богом даній землі», інший теж не хирляк, але трохи нижчий, зі стрижкою типу «їжачок» і смішною рідкуватою борідкою.

— Я ще раз повторюю! Якого біса на нашу пісочницю всівся? Тут малі зазвичай граються, а не дорослі дядьки вештаються, — примружено глянув на Тимофія вищий.

— Пацани! Я тут людину шукаю, — спробував пояснити Тимоха.

Він навіть зрадив несподіваній зустрічі, маючи надію розпитати про об'єкт своєї уваги. Руде волосся дівчини було гарною прикметою, не помітити яку майже неможливо.

— Блін, Гуню! Мені здається, чи цей кент трохи глухуватий? — повернувся Високий до Бороди. — Треба пояснити йому правила поведінки, — він почав наближатися до Тимофія.

Тимоха зрозумів, що процес переговорів зайшов у глухий кут. Вони з Вовчиком теж так іноді виховували зайд, тож передбачити, що станеться після подібних розмов, було неважко.

— Пацани! Та я... — заметушився Тимофій. — Я вам бабки віддам! — нарешті знайшов вирішення проблеми, стягнув одним рухом рюкзак з плечей, розстебнув блискавку замка та сягнув досередини рукою, ніби в пошуках грошей.

— Ти, самоваре, не тільки гроші віддаси! І мобілу викладеш! — погрозливо ступив кілька кроків вперед Високий.

— Та звичайно, звичайно! — ніби перелякано повідомив Тимофій.

Він несподівано виставив перед собою праву руку, зробив легкий рух. Щось неголосно зашипіло, і в сторону Високого та Бороди вирвалась хмарка перцевого газу з балончика, який Тимоха завжди носив зі собою. Ситуації у житті складались різні, тож балончик вже не один раз рятував честь і здоров'я свого власника. Подібне

трапилось і зараз. Високий, який стояв ближче, отримав порцію в обличчя, вдихнув суміш, закашлявся і почав терти руками очі, з яких струмком бігли сльози. Від цього очі запекли ще сильніше. Високий засичав, потім щось вигукнув, відступив кілька кроків назад, перечепився за якийсь металевий штир та впав на спину, продовжуючи терти очі.

Борода, який стояв трохи віддалік, миттєво зважив обстановку, відстрибнув ще далі і застиг, обдумуючи свої подальші дії.

— Ну все, козел! — прошипів він до Тимофія. — Тут тебе і заріють! — пообіцяв, не ризикуючи наближатись. Він сягнув рукою в кишеню, дістав звідти телескопічного дубця, з різким звуком відкрив його, привівши у бойовий стан.

— А на це я зараз дістану дуло! — спокійно, з металом в голосі, пообіцяв Тимоха, знову повертаючись до свого рюкзака.

Це був блеф, але блеф виправданий. Зараз не можна бути впевненим, що у твого опонента немає в запасі якогось «макарова» чи «стечкіна». З Донбасу понавозили стільки зброї, що можна було створити ще одну армію, тож ймовірність появи пістолета була дуже високою. Бородатий, судячи з усього, в можливе існування у Тимохи вогнепальної зброї повірив, тож свій дубець опустив.

— Мочи його, Гуню! — прохрипів Високий.

— Та не три ти очі, — повернувся до нього Тимофій. — Тільки гірше робиш. Їх водою треба промити, — порадив. — На! — кинув Гуні півлітрову пляшку з «мінералкою», яку ще зранку тягав у рюкзаку. Той на льоту підхопив її, зиркаючи на Тимоху, наблизився до свого товариша, відкоркував пляшку, вклав її в руку Високого. Хлопець хлюпнув собі трохи води у долоню, протер очі.

— Більше бери. Добре треба промити, — кинув Тимофій.

— Та пішов ти! — визвірівся Високий.

На мить Тимофій розслабився, втративши відчуття небезпеки, і цим одразу спробував скористатись Бородатий. Одним різким стрибком він підлетів до Тимохи і, хекнувши, звалив на нього свого металевого дубця. На щастя, Тимофій встиг трохи відхилитись, тож дубець сковзнув по голові, обдираючи шкіру, боляче врізався у плече, від чого ліва рука зразу оніміла, вислизнув з руки Бородатого та голосно дзенькнув об бетонну плитку, якою було вимощено дитячий майданчик. Тимофій відчув, як щось побігло легеньким струмочком по

правій щоці, рукою із затиснутим в ній балончиком мазнув по обличчю. На руці залишились яскраво-червоні криваві сліди.

— Тобі капець! — пообіцяв Тимоха, підіймаючи перед собою руку з балоном. Очі ворога були зовсім неподалік! Натиснути і самому різко відстрибнути в сторону, аби не схопити порцію міцного перцю.

— Не треба! — несподівано заволав хтось тонким, переляканим голосом. Тимофій із Бородатим здригнулись, озирнулись на голос. За кілька метрів від «зони бойових дій» стояла... Лисичка.

Дівчина, міцно стиснувши кулачки та широко розплющивши очі, спостерігала за сценою, що розгорнулась перед нею. Бородатий чомусь здивовано поглянув на Тимофія, опустив руки.

— Юлько! Ти ж сама... — почав фразу, але Лисичка не дала йому договорити, підскочила до Тимофія, різко потягнула його за руку, по якій хвилину тому пройшовся дубець. Тимоха голосно зашипів від болю.

— Йдемо! — безапеляційно заявила вона, не зважаючи ні на Бородатого, що застиг на своїй позиції, ні на Тимофія, що слабо пручався, не бажаючи видатись супернику боягузом.

— Йдемо-йдемо! — тягнула далі хлопця Лисичка. — Все! Концерт закінчено! — заявила вона Бородатому. — Всім чистити зуби і лягати у ліжечко.

Тимоха ледь встигав перебирати ногами, прямуючи за дівчиною. Вона втягнула його у під'їзд, заштовхала у ліфт, натиснула кнопку якогось поверху. Тимофій застиг, вражено розглядаючи Лисичку. Ось вона, зовсім поруч! Очі її чи то від страху, чи від злості стали зовсім зеленими... І веснянки на такому симпатичному носику... Обличчя бліде, правильної форми, ніби з якоїсь старої картини...

— Не треба на мене так дивитись, — опустила погляд дівчина. — Дірку пропалиш.

— А я хочу. Дивитись, — всміхнувся Тимоха, відчуваючи, як нис рана на голові та вивертає від болю плече.

— Наш поверх, — кивнула Лисичка на двері ліфта, що зупинився. — Виходь! Будемо тобі першу допомогу надавати.

Вона першою вийшла у коридор, дістала з невеликої сумочки ключі, кілька секунд подзвеніла ними і відімкнула двері квартири з номером «13». «Щасливе число!» — подумки всміхнувся Тимоха, переступаючи поріг.

У передпокої було темнуватого. Тьмяна лампа, яку увімкнула Лисичка, після вуличного сонця майже не давала світла. Тимофій стягнув з ніг кросівки, кинув на них рюкзак, нерішуче застиг, не знаючи, куди йому подітись. «Добре, хоч шкарпетки без дірок», — зауважив подумки, розглядаючи свої ноги.

— Чого став? Туди прохось, — махнула рукою дівчина у напрямку прихилених дверей. Тимоха ступив кілька кроків вперед, потягнув на себе ручку, увійшов до кухні.

— Сідай! — скомандувала Лисичка, заходячи до кухні з якоюсь пластиковою коробкою в руках. Вона дістала звідти йод, шматок марлі та пляшечку з якоюсь рідиною.

— Ти медсестрою підпрацьовуєш у вільний час? — поцікавився Тимофій, всідаючи на табуретку.

— Голову нахили! — не звернула увагу на його слова дівчина. Вона відкоркувала пляшечку, линула рідину на марлю, легенько провела по голові, від чого рану стало пощипувати.

— С-с-с! — засичав Тимоха.

— Терпи! — продовжувала свої дії дівчина. — Блін! Тут шкіра розсічена. У лікарню треба, — обережно, м'якими пальцями помацала голову, від чого по шкірі хлопця пробігли мурашки.

— Не треба, — взяв її за руку Тимофій. — Мені вже набагато легше, — він усміхнувся, намагаючись не звертати увагу на біль у плечі. Рана на голові дійсно лише трохи саднила, не завдаючи особливих незручностей.

— А ти хоробрий, — прошепотіла Лисичка. — Я люблю справжніх...

При цьому свою руку дівчина не забрала. Так і стояла, поклавши другу долоню на плече Тимохи. Її невеликі груди, що опинились якраз на рівні хлопцевих очей, здіймались під тонкою футболкою у нерівному диханні. Тимофій відчув непереборне бажання припасти до них щокою, пестити руками. Він здригнувся від відчуття, що дівчина може вгадати його думки, трохи відсторонився, не випускаючи її руку зі своїх долонь, що несподівано стали зрадливо вологими. Юлька обережно погладила його по волоссю, пробіглась тоненькими пальчиками по шії, від чого шкіра знову вмить стала «гусячою», провела рукою по спині, ніби підштовхуючи Тимоху до себе. Хлопець

нахилив голову вперед, відчув м'якість дівочих грудей і мало не задихнувся від щастя. Вона була поруч!

Мовчки, без слів, вже не звертаючи увагу на біль у плечі, він підхопив Юльку на руки, вийшов з нею у напівтемний коридор, навмання штовхнув ногою інші двері, які виявились входом у вітальню. Тут обережно поклав дівчину на вузький диван, ніжно доторкнувся губами до її обличчя, ковзнув по шиї і нарешті зробив те, про що так мріяв на кухні. Його руки обережно ковзнули по тілу, сторожко зупинились на пружних Юлиних грудях. Серце стукотіло нерівним ритмом, збиваючи дихання. Юлька вигнулась усім тілом, тихенько застогнала з міцно заплющеними очима...

— А тебе як звати? — затуманеним поглядом подивилась на хлопця Юлька.

— А що, секс є приводом для знайомства? — засміявся Тимоха. — Тимофій мене звати, — цмокнув дівчину у шию.

Вже кілька хвилин вони лежали на дивані мовчки. Та й для чого тут слова, коли очі можуть сказати все, а кожен подих відгукується переривистим диханням іншого?

— Тимофій... Тимошко, — облизала губи, ніби після солодкої цукерки, Юля.

— Тимофій, Тимоха, — заперечив хлопець. Тимошком його у дитинстві називала мама. Та й зараз іноді намагається, хоча він вже далеко не маленький!

— Ні! Тимошко! — сердито закопилила губу Юлька. — Мій Тимошко! — обійняла двома руками, притиснула до ніжного тіла.

— Вставай! Вдягайся! — несподівано вислизнула з обіймів, почала гарячково натягувати на себе одяг.

— Хтось має прийти? — теж зістрибнув зі свого місця Тимофій, хапаючи з підлоги джинси.

— Ні! Просто я не хочу, щоб ти про мене погано думав, — відвернулась дівчина, пірнаючи у футболку.

— Не зрозумів, — подивувався дівочій логіці Тимофій.

— Подумаєш, що я така... — не договорила Юлька. — З незнайомим у ліжку стрибаю!

— Так ми вже познайомились, — Тимоха схопив дівчину в обійми. — Може?... — кивнув він на диван.

— Відчепись! — вдавано сердячись, відштовхнула його Юлька. — Тимко! Тимошко! — сама несподівано схопила за руки, притягнула до себе. — Певно, я закохалась, — сказала зосереджено, ніби дивлячись кудись всередину себе.

Тимко хотів сказати те саме, але задихнувся від ніжності і тільки щось незрозуміле промуркав у відповідь. Тим часом Юлька знову викрутилась з обіймів, натягнула джинси, легким рухом поправила волосся і мовчки рушила у передпокій. Тимофієві не залишалось нічого іншого, як піти за нею.

— Ну все, — сказала дівчина на вулиці. — Бай-бай, — помахала вона рукою та вирушила в сторону арки, до виходу з двору.

— Ей! І все? — вражено застиг на місці Тимофій. Дівчина обернулась, послала йому повітряний поцілунок. — Номер телефону свій хоч можеш сказати? — гукнув.

— Запам'ятовуй! — почала називати цифри Юлька. Тимоха зашепотів, намагаючись їх міцно увігнати у пам'ять.

— Та почекай же ти! — згадавши, вихопив з кишені візитівку квіткової крамниці, нашвидкуруч надряпав на ній свій номер, підбіг до рудоволоски і вклав їй картонного прямокутника у долоню.

Дівчина ще раз помахала рукою із затиснутою в ній візитівкою і швидко подріботіла з двору. Тимоха дістав цигарку, запалив, випустив кілька кілець диму, знайшов у рюкзаку ручку, на останній сторінці зошита з фізики, біля віршованих рядків, на всякий випадок записав номер мобільного, хоча той і так закарбувався у пам'яті. За десять хвилин він спускався у метро, переповнений щастям і трохи збентежений.

За вікном помаленьку заступав на свої позиції вечір. Притихли пташки, неквапом сідало на відпочинок сонце, навіть по-весняному яскраве листя на деревах, здавалося, шелестіло тихіше.

Тимофій чистив на кухні картоплю. З приймача лунала музика, руки самі собою діставали з плетеного кошика по картоплині, ретельно очищували її від лушпиння та кидали в мийку. Голова ж у цей час була зайнята зовсім іншим. З думок не йшла Юлька. Ось вона у метро, дивиться насмішкувато. Ось вже у дворі, сердита і цілеспрямована, а тепер, беззахисна та відкрита погляду, приймає його пестощі... Тимоха струснув головою, відганяючи ману від себе, випадково черкнув ножом по пальцю, засичав, підсунув руку на секунду під струмінь холодної води, задумливо подивився на рожеві краплі, що потрапляли на вже очищені картоплини.

Юлька його чимось зачепила. І це не була прив'язаність після сексу, яка виникала як вдячність за гарно проведений час. Дорослі стосунки з дівчатами у Тимохи вже були, у цьому він (як здавалося) розбирався непогано. Крім Королькової, доля встигла звести Тимоху зі старшою від нього на кілька років Діаною у нічному клубі, куди він завалився одного разу з приятелями.

Отримавши «гонорар» за роботу від «ультрас», Тимоха з кількома пацанами, серед яких був і Вовчик Петриляк, вирішили витратити частину коштів на розваги. Довго не вибирали. У них на районі був нічний клуб під назвою «Тайфун», де, починаючи з одинадцятої вечора, тусувалася молодь.

Спочатку тут з'являлись малолітки, які по троє скидались на один коктейль та енергійно відривались під музику, трохи пізніше вони розбрідались по ліжечках, а їхні місця займали вже старші і самостійніші, які могли дозволити собі випити чогось міцнішого та прикупити іноді «для настрою» рожеву пігулку, від якої світ ставав яскравим, а енергії вистачало до самого ранку.

Ефектну брюнетку у ботфортах і короткій спідничці Тимофій помітив майже одразу. Вона сиділа біля бару, пускала бісики молодому

бармену із заплетеною у кіски бородою, і чомусь весело усміхалась.

— Привіт, — підсів до неї Тимоха, вже підігрітий порцією віскі.

— Хай, — помахала рукою дівчина і всміхнулась, демонструючи бездоганні зуби.

— Замовити тобі чогось? — нахилився до неї Тимоха. Голосна музика не дозволяла розмовляти вільно, тож доводилось доносити інформацію у безпосередній близькості. Хлопець вдихнув насичений аромат парфумів, змішаний із легким настоєм жіночих запахів. Пахло гостро і манливо.

— А скільки тобі років, хлопчику? — прокричала йому у вухо незнайомка.

— Достатньо! — коротко відповів Тимофій, подаючи знак бармену.

За хвилину перед ним і дівчиною стояли високі келихи з напоями, а за двадцять вони танцювали повільний танець, притискаючись одне до одного так, що між ними навряд чи вдалося б просунути навіть купюру. Діана гаряче дихала йому у шию, іноді щось нетверезо шепотіла і сама сміялась зі своїх жартів. Після ще кількох коктейлів дівчина потягнула його до виходу, і вже за якийсь час таксі підвозило їх до п'ятиповерхової будівлі, судячи з усього, гуртожитку. Намагаючись не створювати шуму, але при цьому весь час пирхаючи сміхом, дівчина затигнула Тимоху досередини через вікно на першому поверсі, а за кілька хвилин вони опинились у напівтемній кімнаті з чотирма ліжками.

На ранок Тимофій начеркав свій номер телефону на якомусь рекламному проспекті, поклав його на видному місці, цмокнув у ніс Діану, яка спала, розметавши волосся по подушці, вийшов через прохідну, де на посту дрімала огрядна тітка і, зорієнтувавшись по навігатору, де він перебуває, вирушив додому. Благо, мама була на нічному чергуванні, і його відсутності не помітила.

На здивування Тимофія, Діана подзвонила йому через три дні. Вони ще кілька разів зустрілись, але від тих зустрічей гроші у нього танули, як сніг на сонці, тож здибанки зійшли на нуль самі собою, залишивши приємні спогади. Згадати про Діану випало ще раз, за кілька місяців, коли вона зовсім несподівано з'явилась у їхній школі як практикантка. Судячи з її першої реакції, Тимофія дівчина таки впізнала, але всім своїм виглядом намагалася демонструвати суворість

і неприступність майбутнього вчителя, тож Тимоха дискредитувати її в очах інших не став і знайомство їхнє не афішував. Та й недовго якось та практика тривала.

З Юлькою було по-іншому. Він жив нею, він дихав нею. Вона була ніби несподівано знайденою частинкою його самого. От же! Ніби нічого в ній надзвичайного. Невеличкий носик, ластовиння, та й фігура ще не зовсім жіночна, а от зуміла дістати до самісінького серця.

Коли з роботи повернулась мама, від запаху картоплі шлунок вже хапали голодні спазми. Тимоха перемішав вміст сковорідки, притрусив зверху дрібно покришеним часником, додавши довершеного смаку своєму витворові кулінарного мистецтва, накрив на кілька хвилин кришкою, після чого накидав порції у чималі тарілки і поставив на стіл. Додав до того порізані на скибки свіжі огірки і ледь присипане сіллю та перцем тоненьке заморожене сало. Ковтнув слину, поклав поруч із тарілками виделки, нетерпляче всівся на своє місце за столом.

— Як смачно пахне! — голосно втягнула повітря мама, нарешті переступивши поріг кухні і вмоцнюючись на табуретку. — Я їсти хочу, як згряя диких левів, — наколола на виделку кілька шматків картоплі, відправила їх одразу до рота. — С-с-с, — зашипіла. — Гаряче, — смішно висолопила язика.

— Геть як дитина. Вітер під носом! Дмухай! — порадив Тимофій, обережно пережовуючи гарячу картоплю.

— За цілий день навіть чаю не встигла попиту, — пожалілася жінка. — Сьогодні чергування ще те було. Кілька важких пологів, а одна панянка — уяви собі — від дитинки відмовилась! Не час їй, чи ви бачите, — зморщила носа, обережно подула на виделку мама.

— Мам, а як ви з татом познайомились? — спитав Тимофій, хрумаючи огірком.

— Як? Та нічого незвичайного. У метро. Він мене спочатку штовхнув, а потім ще й на ногу наступив. Боляче! — забула про їжу жінка. Від спогадів очі її заблищали, а обличчя навіть порожевіло.

— А далі? — зацікавлено перепитав хлопець.

— А що далі? Я обурюватись почала, а він дістав з кишені цукерку, «Ромашку», простягнув її мені і говорить, що я, коли сердита, дуже симпатична. І так усміхнувся, що у мене аж все впало всередині, — засміялась мама. — А я — дівчина з провінції, місяць як

у Києві, тільки в училище вступила. Мені особливо і компліментів ніхто не говорив. От і розтанула!

— А чому потім кудись усе дівається? — уважно подивився на маму Тимофій. — Чому розлучились?

— Хтозна, — задумливо відповіла жінка. — Це життя, — розвела руками.

— У мене так не буде! — впевнено промовив Тимоха. — Якщо своє знайду, то до кінця. — Міцно стиснув губи.

— Те своє ще знайти потрібно. Ніхто не знає, де воно гуляє, — всміхнулася мама. — Тимошку, ти поїсти мені даси? Вже за тими спогадами вся картопля вихолола, — кивнула на майже повну тарілку.

Тимофій кивнув, зібрав зі столу свій посуд, помив його. Зібрав залишки картоплі зі сковорідки у невелику тарілочку, накрити зверху іншою, поставив до холодильника.

— А пропозицію одружитись тобі тато як зробив? — знову сів на своє місце, підняв очі на маму.

— Тимошку! Не лякай мене. Ти хочеш одружитись? — відклала виделку вбік мама.

— Ти про що? Я так, суто теоретично, — зніяковів Тимоха.

— Хух! Заспокоїв. Я, звичайно, не проти невістки, але зараз, здається, трохи ранувато, — полегшено видихнула жінка. — Класно це було, — повернулася до теми розмови. — Кохання-зітхання... Прогулянки під місяцем і поцілунки до ранку. Тато твій кожного разу клумбу якусь проріджував і букет (хоч маленький) на побачення приносив. А потім я вже вагітна була, і він мені пропозицію зробив. Каблучку ще таку тоненьку подарував, під срібло. Я погодилась, і ми вирішили разом жити, — закінчила задумливо, з легенькою мрійливою усмішкою на губах.

— Прикольно, — похитав головою Тимофій. — А де весільна подорож і море шампанського? — усміхнувся хлопець.

— Ех, Тимку! Пощастить якийсь кралі! Її чекають невідомі краї і ванна з шампанським. Я вже починаю ревнувати, — вдавано набурмосилась мама.

— Поки що можеш не хвилюватися, — заспокоїв Тимоха. — Шампанське має виграти, а на подорожі потрібно трохи підзаробити.

— Ти скажи, чому такі запитання ставиш? Невже у нас є серйозне почуття? — примружила очі жінка, зацікавлено роздивляючись сина.

— Не знаю, — задумливо опустил погляд хлопець. — Не знаю, — повторив.

— Тимофію! Я дуже вдячна вам за вечерю, — манірно встала з табуретки мама. — А зараз я в душ і спатки, — несподівано цмокнула сина в ніс і майнула з кухні. — Посуд ти ж помиєш? — вигукнула вже з коридору.

— Іди вже, бідо, — ніби сердито пробурчав Тимоха, тамуючи легку усмішку. — Авжеж, помию, — кивнув головою, підставляючи тарілки під струмінь води.

Поки Тимофій поприбирав на кухні, відчистив сковорідку та поскидав у пральну машину брудні рушники, мама встигла вийти з-під душу, пірнути під ковдру у своїй кімнаті, щось гукнути синові і відключитись у неспокійному сні. Коли Тимоха заглянув до неї, аби побажати на добраніч, жінка щось бурмотіла, кілька разів перекрутилась, скидаючи з себе ковдру. Хлопець обережно, аби не розбудити, вкрив маму, стягнув до центру штори на вікні, від чого сутінки у кімнаті загусли, і вийшов, причинивши за собою двері.

Тимоха згадав, що залишився зовсім без зв'язку. Так із соціуму можна було випасти назавжди. І як раніше люди без «мобілок» жили? Тут іноді забудеш взяти до школи телефон, і ніби чогось не вистачає. Хлопець знайшов на полиці коробку з компакт-диском, де тримав свою заначку, навіщось дістав 100-доларову купюру, подивився на неї, відкрив кришку ноутбука. Знайшов кілька сайтів інтернет-магазинів, аби визначитись із цінами, пересвідчився, що за свої гроші щось круте купити явно не вийде, але вибрати таки можна, зібрався вже оформити замовлення, на кілька секунд завис, потім чомусь передумав, став порпатись у тумбочці, щось шукаючи.

Невелику коробку з написом «Самсунг» Тимофій знайшов швидко. Це був його попередній мобільник, вже з тач-скріном та іншими необхідними функціями, трохи подряпаний, зі слідами активної експлуатації. З ним він ходив два роки тому, перед тим як купити собі новий. Узяв з полиці свою «сімку», вставив в апарат, включив у розетку зарядний пристрій. Телефон ожив, блимнувши індикаторами. На перший час проблема була вирішена! І як він міг забути про старий телефон? Після купівлі нового цей збирався продати, але гроші на той час були, тож продаж відклався, і зараз, як ніколи, він став у пригоді.

Телефон закінчив завантажуватись, і тут же на нього прийшло кілька повідомлень. Тимофій провів пальцем по екрану, розблоковуючи апарат. Чийсь пропущені дзвінки. Аж вісім штук! Абонент невідомий. Тимоха вибрав номер зі списку вхідних, натиснув виклик. У слухавці відгукнулась знайома мелодія, повідомляючи, що абонент не вимкнений і цілком у змозі прийняти дзвінок.

— Алло, — відгукнувся дівочий голос. — Тимошку? А я вже хвилюватись почала! Кілька разів тебе набирала, а телефон був поза зоною! — стурбовано видала Юлька.

— Та я... — завис, не знаючи, що сказати Тимофій. Все його звичайне красномовство кудись вмить випарувалось.

— Я сумую... За тобою... — не дочекалась відповіді дівчина.

— І я! — нарешті зміг сказати Тимофій. — Хочеш, я до тебе приїду? — спитав з надією.

— Та ну! Будеш через весь Київ пертись, — засміялась дзвіночком Юля. Було чути, що ідея їй сподобалась.

— Чому через весь? Тут кілька зупинок на метро! — захопився за свою думку Тимоха.

— Я не там живу, де ми сьогодні зустрілись. Це тітчина квартира, вона зараз у лікарні, а потім має в якийсь санаторій їхати, на реабілітацію. От я і їжджу два рази на тиждень квіти поливати. Іноді мама це робить, — пояснила дівчина.

— Зрозуміло, — розчаровано видихнув Тимофій. — А завтра? — перепитав.

— Зіздвонимось, — якимось різко відповіла Юлька, і Тимофієві почувся чийсь сторонній, басовитий голос у слухавці. — Все, бувай! — швидко попрощалась дівчина і відімкнулась.

Тимоха здивовано поглянув на телефон, ніби той в чомусь був винним. Якесь невідоме почуття наповнювало його зсередини, розпираючи, як надувну кулю, що ось-ось лусне під тиском повітря. Суміш розчарування, незрозумілих ревнощів і щастя від того, що Юлька таки подзвонила, досягнула критичної маси і вимагала якогось виходу. Тимофій знову підтягнув до себе ближче ноутбук, пальці забігали по клавіатурі. На екрані відкрились сайти із зображенням срібних прикрас.

— Отже, відпадна дівчино Юліє, чим же тебе вразити? — промовив уголос Тимофій, клацаючи на картинках для збільшення. Він

вирішив, що новий телефон може поки що почекати. — О! Класна штука! — зупинився на зображенні тоненького ланцюжка із оригінальним срібним сердечком з якимись камінчиками на ньому.

— Чорт забирай! — вилаявся, вже оформивши замовлення і вказавши адресу доставки. — Долари помінати треба, — ляснув себе по лобі.

Тимоха за кілька хвилин вдягнувся, заглянув про всяк випадок до мами, пересвідчився, що вона спить, і, намагаючись не шуміти, вийшов з квартири, прихопивши зелену купюру. Аби не шукати собі пригод, вирішив, що буде краще з'їздити до Гарикового квіткового кіоску. Там торгували до глибокого вечора. Маринка або її змінниця Валентина Панасівна зазвичай скуповували в охочих валюту за цінами, вищими ніж у найближчих скупках. Гарик волів тримати свої доходи у вільноконвертованих одиницях, кілька разів пролетівши під час дефолтів і різких падінь гривні.

Біля виходу з метро було людно. Тут торгували свіжою грузинською випічкою, можна було випити кави чи прикупити різноманітних фруктів. Та й час був не такий пізній, лише доходило до одинадцятої. Світло в квітковому кіоску горіло, тож хтось там таки був. Тимофій сіпнув на себе ручку дверей. Вони несподівано виявились зачиненими. За затемненим склом годі було щось розгледіти. Тимоха постукав, прислухався. У відповідь — тиша. Хлопець обійшов навколо, уважно обдивився кіоск. Ніяких слідів зламу не було. Він знову наблизився до дверей, постукав голосніше. Цього разу всередині щось зашаруділо, двері рвучко відчинились. На порозі стояла Марина. Вигляд у неї був геть незвичним. У зеленій, приталеній сукні, в туфлях на високих підборах, з досить товстим плетеним ланцюжком на шиї, вона здавалася абсолютно іншою і, виявляється, досить симпатичною. Пірсинг тільки підкреслював оригінальність образу, а от розмазана по обличчю туш показувала, що настрій у дівчини не дуже. Про це ж повідомляли і червоні заплакані очі, якими вона мало не з ненавистю втупилась у Тимофія.

— Ти чого, Маринко? — здивовано витріщився на неї Тимофій. — Щось сталося? — перепитав стурбовано.

— Та ніфіга не сталося! Що ви всі від мене хочете? — сердито виплюнула слова.

— Та хто і що хоче? — розгублено застиг на місці Тимоха. — Я зайду? — спитав невпевнено.

Марина нічого не відповіла, просто махнула рукою, чи то запрошуючи, чи, навпаки, виганяючи. Вона сіла на стілець біля прилавка, дістала з напівпорожньої пачки чергову цигарку, далеко не першу, про що свідчила купа недопалків, голосно схлипнула, клацнула запальничкою, глибоко затягнулась. Тимофій ще раз уважно поглянув на дівчину, на мить задумався.

— Двері не замикай, я зараз, — попередив. Марина лише кивнула.

Тимоха шугнув рукою у кишеню, знайшов кілька зіжмаканих купюр, впевнено підійшов до сусіднього кіоску. За хвилину він повернувся до Марини, тримаючи в руці пляшку шампанського. Замкнув за собою двері на защіпку, опустив жалюзі.

— Склянки дай! — коротко попросив. Дівчина не реагувала. Тимоха перегнувся через прилавок, дістав дві чашки, поставив їх перед Мариною. Якось відкрив пляшку, щедро линував напій у посуд, дочекався, поки осяде піна, доливав доверху. Шампанського він не любив, та й до інших алкогольних напоїв ставився нейтрально, але в цій ситуації (як йому здавалося) газований напій мав виконати функцію ліків.

— Пий! — простягнув одну з чашок дівчині. Та, не сперечаючись, зробила кілька великих ковтків. Поглянула на Тимоху, допила вміст чашки.

— Тепле, — слабо всміхнулась крізь сльози.

— О! Хоч якась реакція організму! — зрадив Тимофій. — Повторимо, — знову доливав шипучого напою, прослідкував, як дівчина випила піняву, газовану рідину, ковтнув зі своєї чашки, відчувши, що напій дійсно теплий, і від того не дуже смачний.

— А тепер розкажуй, що сталося, — дістав з Марининової пачки цигарку, запалив її, затягнувся терпким димом.

— Всі чоловіки падлюки і жалюгідні козли! — не зовсім тверезо хитнула головою дівчина.

— Тут без заперечень, але звідки такі висновки і чому саме сьогодні? — випустив кілька кілець диму Тимоха.

І тут Марину ніби прорвало. Затинаючись, забуваючи закінчити речення і одночасно схлипуючи, вона розказала хлопцю, що Гарик

вчора пообіцяв зводити її в ресторан. Вона і зачіску для цього зробила, і навіть оцю сукню з дна чемодана дістала.

Десь у глибині душі вірила, що похід цей не просто так! Невже за ті кілька місяців, що вони зустрічаються, Марина не стала йому близькою? Ну і яка проблема, що діти і дружина? У житті всяке буває! Тимофій мовчки кивав, потягуючи тепле шампанське.

Потім, виявляється, подзвонила «та його баба», тобто дружина, і закомандувала йому їхати додому, ніби хтось там захворів. Гарик навіть вибачення не попросив. Розвернувся і поїхав! А вона саме збиралася повідомити йому, що вагітна. І таблетки ж для запобігання приймала, бо, бачиш, Гарику з «гумкою» не ті відчуття, а все одно так вийшло.

Тут Марина заридала вголос, притиснувши своє обличчя до грудей Тимофія. «Капець футболці» — відсторонено подумав Тимоха, споглядаючи брудні патьоки від косметики на світлій тканині. Жіночих сліз він не любив. Від них хотілося втекти. Він легенько погладив дівоче волосся, полою футболки (все одно вже брудна) витер їй обличчя, щось спробував сказати смішне, розраджуючи, але, зіткнувшись із червоними, запаленими від сліз очима, замовк.

Як втішати ображених і вагітних жінок, Тимоха навіть не уявляв. Він просто продовжував гладити м'яке волосся і щось незрозуміле бубонів, намагаючись перервати потік сліз і схлипувань. Зрештою Марина втомилася і замовкла зовсім.

Ще кілька хвилин вони сиділи мовчки, притиснувшись одне до одного. Нарешті дівчина відхилилась, провела рукою по обличчю, ніби щось стираючи.

— Дякую тобі. Ти добрий, — навіть усміхнулася. — Комусь дуже пощастить з чоловіком!

— А що будеш робити? Ну з... — зам'явся Тимофій.

— З дитиною? — здогадалась Марина. — Аборт, звичайно! — відповіла, не роздумуючи. — А ти навіщо приходиш? — здивовано подивилась на Тимофія.

— Бакси треба поміняти.

— Давай, — простягнула руку Марина. Вона забрала зелену купюру, почала відраховувати гривні.

Тимофій тим часом думав про своє. «У мене так не буде», — вирішив, ковзнувши поглядом по Марининому заплаканому обличчю.

Кур'єр із запакованою коробочкою прийшов, коли мама ще спала. Тимофій розрахувався з невисоким хлопцем, приблизно одного з ним віку, обережно зачинив двері, повернувся до себе в кімнату. Треба було збиратись до школи. Звичайно, можна знову туди не йти, але це вже буде занадто. Знову класна дзвонитиме мамі, а та почне виховну роботу з довгими і нецікавими бесідами. Краще таки сходити, а після уроків зідзвонитись з Юлькою і вручити їй подарунок.

Тимоха нашвидкуруч перехопив щось на кухні, кинув на плече рюкзак із кількома зошитами і коробочкою з подарунком та вийшов з квартири. Дістав з кишені старий мобільний, на який вчора встиг накидати трохи музики, вставив у вуха навушники і неспішно попрямував вулицею, насолоджуючись ранковим сонцем та передчуттям зустрічі з Лисичкою.

У школі з учорашнього дня нічого не змінилось. Та взагалі, його б воля, то він сюди б ні ногою. От тільки засада. В тому училищі, куди він зібрався, майстрів ковальства готували тільки після закінчення середньої школи. Їхати в інше місто не хотілося, тож потрібно було таки закінчити навчання. Та й не можна було сказати, що зовсім неадекватними йому були ті уроки. Так, іноді набридало все, як і кожній нормальній людині, але процес тривав.

Неподалік від вхідних воріт він зустрів Володю Петриляка, який затулювався цигаркою і роздивлявся дівчат, що проходили повз.

— Привіт, бро, — кинув недбало Вовчик. — Як спалося? Сухе всталося? — продемонстрував рівні зуби.

— Норма! — потиснув руку Тимофій. — А тобі? — поцікавився.

— А мені такий сон класний снився, — закотив очі Петриляк. — Ми з Корольковою... — почав було.

— Е! Про свої еротичні фантазії притримай. Потім книжку напишеш, — перервав його Тимофій. Коли Вовчик починав говорити про секс, втримати потік його слів було неможливо, тож краще зразу зупинити і не наражатися на небезпеку слухати його промови цілий день.

— Отак завжди! Наступити пісні на самісіньке горло, — розчаровано видав Петриляк, відкидаючи у траву недопалок. — До школи йдемо? — перепитав, кивнувши на гостинно відчинені ворота.

— Треба сходити, — кивнув головою Тимофій і першим зайшов у шкільний двір.

До початку уроків залишалося хвилин десять. Друзі піднялись на другий поверх до свого кабінету. Клас звично гудів, ділячись новинами, що назбирались за ніч. На прихід Вовчика і Тимофія майже ніхто не звернув уваги. Лише Королькова якось дивно поглянула на Тимоху, щось тихо прошепотіла своїм подружкам, і дівчата дружно пирснули сміхом, лукаво поглядаючи на Тимофія.

— Натко, душі моєї шоколадко! — звернувся до Королькової Вовчик. — Якби ти знала, що мені снилося, — мрійливо похитав головою.

— Петриляку! Слину витри і штани застібни, а то геть не втримався від своїх снів? — глузливо кинула Королькова.

Дівчата, що зібрались навколо її парти, знову зареготали, спостерігаючи за Вовчиком, який стурбовано перевів погляд у район ширінки, перевіряючи правдивість Наталчиних слів.

— Тьху! От вже язиката! — сплюнув сердито Вовчик, кинув рюкзак на стіл і вмовстився на своє місце.

— А ти її не діставай, — порадив Тимоха.

— Не можу! Навіть така колюча вона мені подобається, — заперечливо похитав головою Петриляк. Він хотів сказати щось іще, але голосний дзвінок в коридорі перервав його «спіч».

Тимофій дістав з наплічника якогось зошита, ручку, приготувався до уроку. Подальший день не відрізнявся від тисяч попередніх. Тимоха змінював зошити і підручники, чесно намагався слухати, що йому розповідають вчителі і шепоче Вовчик, але думки його були далеко. В них, у різних варіаціях, була присутня Юлька.

Хлопець згадував її руде волосся, майже відчував у своїх долонях м'які і водночас, на диво, пружкі невеликі груди. Бачив перед собою зеленаві очі, ластовиння на акуратному носику. Він фізично вдихав запах її тіла, і Тимосі здавалося, що Юлька десь поруч. На великій перерві він не втримався і скинув смайлик із сердечком у «вайбері». Отримавши у відповідь подібний, зрадів, ніби дитина, якій на день народження принесли давноочікуваний подарунок.

— Тимохо! — вирвав друга з виру думок Вовчик. — Ти сьогодні ніби десь літаєш! — здивовано подивився на товариша.

— Ех, бро. Я її таки знайшов, — повідомив, стихивши голос.

— Та ну! — зрадів Петриляк так, неначе сам віднайшов своє єдине кохання. — У соцмережах відгукнулась? — спитав, потираючи долоні.

— Та ні. Випадково. На вулиці зустрів, уявляєш? — відповів Тимоха.

— Чувак. Це точно твоя доля. У нашому місті з великою купою людей пересіктися з дівчиною просто так неможливо, — авторитетно заявив Петриляк. — А ви вже того? Цілувалися? — хитро примружив очі.

— Не тільки! — підморгнув другові Тимоха.

— Сподіваюсь, ти не забув про презик? — поцікавився Вовчик.

Тимоха на мить задумався. Про засоби захисту він знав давно. Діана, з якою у них був секс, завжди мала з собою презервативи, а потім Тимко і сам перед черговою вечіркою на всякий випадок клав їх у кишеню.

В день, коли зустрівся з Юлькою, на вечірку він не збирався, тож і запасів із собою не мав. Та й взагалі, якщо чесно, то про необхідну в таких випадках «гумку» він згадав лише тоді, як все закінчилося.

— Тільки не кажи, що ти трахнув її без презика! — широко розплющив очі Петриляк.

— Я схожий на ідіота? — намагаючись уникнути прямого погляду, відказав Тимофій. — Звичайно, все було, як книжка пише!

— Хух! Заспокоїв, — полегшено видихнув Вовчик. Новий дзвінок на урок врятував Тимоху від подальших розпитувань.

Нарешті черговий шкільний день закінчився. Тимофій швидко розпрощався з хлопцями, махнув рукою Вовчику і майже побіг у сторону метро. Сьогодні йому зовсім не хотілося обговорювати з кимось шкільні проблеми, а тим більше розповідати Петрилякові про свої стосунки з Юлькою.

Як на зло, майже зразу подзвонив Гарик. Потрібно було зробити кілька доставок. Якби не гроші, які були дуже потрібні, Тимофій спробував би ухилитись від роботи, але зараз, згнітивши серце, погодився і рушив забирати квіти. Марини сьогодні на місці не було. Незнайома дівчина сухо повідомила, що вона на кілька днів її замінєє,

вручила Тимофієві адреси і кілька букетів та відвернулася, беручись до своїх справ і не звертаючи на хлопця ніякої уваги.

На щастя, адреси були зовсім поруч, крім однієї, яку Тимофій залишив наостанок. Чималий оберемок троянд мав отримати хтось у центрі міста. Тут віднедавна з'явилась купа схожих будинків, які виникли як гриби після дощу на місці старих, максимум двоповерхових і затишних, як в'язані шкарпетки рідної бабусі. Квартири тут були дорогі, тож іноді Тимофієві припадали непогані чайові, які ніколи не були зайвими. Тимоха натиснув кнопку дзвінка, прислухався до мелодійного передзвону за дверима. Двері відчинила жінка з чомусь суворо стисненими губами та стягнутим у пучок волоссям. На ній був довгий домашній халат і смішні капці, що нагадували м'яких мишенят.

— Слухаю вас, — втупила у хлопця свій погляд жінка.

— Доброго дня, — усміхнувся Тимоха. — Доставка квітів. Розпишіться тут, будь ласка, — звично простягнув папірець і ручку. Жінка потягнулась за ручкою, зупинилась на півдорозі.

— А що це ви мені, юначе, притягнули! — запитала невдоволено.

Тимоха здивовано поглянув на букет і помітив, що одна троянда нахилила зламану голівку. Чорт забирай! Якби раніше побачив, то просто витягнув би її з букета. Хто там перераховувати ті квіти буде? Оберемок чималий! А тепер нічого не вдієш.

— Я дзвонитиму вашому керівництву, — попередила, виймаючи з кишені халата мобільника.

— І що страшного сталося? — перепитав Тимофій, не розуміючи проблеми. — Подумаєш, одна квітка зламалась! Так їх ще он скільки є!

— Що сталося? — верескнула жінка. — Мій чоловік хотів зробити мені приємне в день народження, вгativ у цей букет чималі гроші, а ви приносите суцільні уламки і ще питаєте, що сталося?

— У свято радіти треба, а не до дрібниць присікуватись! — не втримався Тимофій.

— Давай сюди! — несподівано вихопила квіти у нього з рук жінка. — Понабирали школоту з вулиці, — невдоволено пробубоніла і голосно зачинила двері перед самим носом у хлопця.

— А розписатись? — кинув Тимоха у вже зачинені двері.

Та й біс із нею! Сам підмахне за цю скажену тітку. Це ж треба у своє свято бути таким стервом. Тут чоловікові не позаздриш.

Знову задзвонив телефон. Тимофій застогнав, але враз задоволено всміхнувся. Телефонувала Юлька! Домовившись, що за хвилин сорок буде на «їхній» квартирі, Тимоха, забувши про сердиту жінку, злетів вниз сходами та помчав до станції метро. Коли він, захекавшись, легенько постукав у двері, Юлька відчинила йому так швидко, ніби весь час стояла у коридорі.

Тимофій мовчки скинув на підлогу наплічник, підхопив дівчину на руки і поніс її у вже знайому кімнату. Вона не пручалась. Просто притулилась до нього всім тілом, обвила шию руками і затихла, нерівно дихаючи. Тимоха обережно поклав цінну ношу на застелений старим покривалом диван, кількома рухами зірвав із себе одяг, не забувши дістати з кишені «презик», подивився на дівчину. Вона лежала, заплющивши очі. Її вуста, ледь підведені неяскравою помадою, щось шепотіли. Розчути, що саме, Тимоха вже не міг. Він вдихнув запах її волосся, відчув, як тремтить дівоче тіло, і забув про все, падаючи у безодню неймовірного щастя.

— Мені скоро йти треба, — повідомила за півгодини Юлька. Вона лежала на спині, задоволено закинувши під голову руки, і щаслива усмішка час від часу мелькала на її обличчі.

— Так швидко, — розчаровано обізвався Тимофій. — Щось не так? — стурбовано піднявся на лікоть.

— Тимошку! Дурненький! Що може бути не так? Просто у мене справи є, — заспокоїла хлопця Юлька.

— Які справи? — уважно поглянув на неї Тимофій.

— Ревнуєш? — саянула очима у відповідь дівчина. — Ох! Як же класно! — потягнулась, як кішка, усім тілом. — Тимошку, я тебе люблю! — обійняла за шию, притиснулась грудьми.

— Я теж, — ніжно провів рукою їй по спині Тимофій, насолоджуючись кожним вигином тіла і м'якістю її шкіри. — От кретин! — ляснув себе по лобі, несподівано скочив з ліжка, побіг у чому мати народила в коридор. Повернувся з невеличкою коробочкою, поклав її на диван біля Лисички.

— Що це? — здивовано перепитала дівчина. Вона обережно взяла подарунок, відкрила коробочку і радісно повернулася до Тимофія. — Це мені?

— А у мене є ще хтось, кому хочеться робити подарунки? — нервово ковтнув слину Тимофій.

— Дякую, — прошепотіла Юлька, тонкими пальчиками розправила ланцюжок, вдягнула його через голову, зручно влаштувала срібне сердечко у впадинку між грудьми.

— Носи здорова, — не знайшов кращого, що відповісти, Тимофій.

— Тимошку, мені дійсно треба поспішати, — винувато поглянула на хлопця Юлька.

Вона обережно встала з дивана, нахилилась, збираючи розкиданий по кімнаті одяг. Ковзнувши поглядом по її худенькій фігурі, Тимофій відчув, як знову підкочується бажання. Він прикрив очі, намагаючись його втамувати. Коли розплющив їх, дівчина вже була в рожевих мереживних трусиках і застібала за спиною такого ж кольору бюстгальтер. Тимоха теж скочив з ліжка, швидко пірнув у джинси, натягнув футболку, притягнув Юльку до себе. Вона вперлась кулачками йому у груди, ніби пручаючись, підняла сяйливі, щасливі очі.

— Відпусти, — попросила тихо, навіть не намагаючись вирватись з обіймів.

— Не можу, — хриплувато відповів Тимоха. — Мої руки не слухаються, — видав несподівано жалібним голосом.

— Завтра зустрінемося, — пообіцяла Лисичка.

— Я не дочекаюсь, — міцніше притиснув до себе дівоче тіло Тимофій.

— Я тобі так швидко набридну, — легенько відштовхнула хлопця Юлька.

— Не діждешся, — цмокнув її у вушко хлопець. Лисичка втягнула голову у плечі, засміялася дзвіночком.

— Ах ти підступний, — вдарила долонею у плече, вужем викрутилась із хлопчачих рук і вмить опинилась у коридорі. Переслідувати її Тимоха не став, хоча це давалося йому нелегко.

Вже за хвилину дівчина замкнула двері, а ще за кілька вони разом виходили з двору, тримаючись за руки, як першачки. Шлях до метро здався Тимофієві надто коротким, і він хотів було напроситися провести дівчину додому, але вона легенько помахала йому долонею, надіслала повітряний поцілунок і застрибнула у вагон, залишивши хлопця на заповненому людьми пероні.

Кілька тижнів до літніх канікул пролетіли ніби один день. Тимофій, як і раніше, ходив до школи, їздив розвозити квіти, намагався хоч трохи вчити уроки, але всі його думки були про Юлю. Якби його воля, то замкнувся би з нею у тій квартирі, що вже стала йому рідною, і не виходив би звідти. Ну хіба що іноді, щось купити поїсти. Петриляк на нього іноді ображався. Він свого товариша міг бачити тільки на уроках. Після їх закінчення Тимоха весь час кудись поспішав. Спочатку Вовчик намагався щось випитати, але, нарвавшись на постійний ігнор його намірів, змирився з цим і з питаннями майже не чіплявся. Усім іншим, за великим рахунком, було все одно, чим і де зайнятий Тимофій. Взагалі він почував себе старшим за своїх однокласників. Може, причиною була відсутність батька і (як він думав) його відповідальність за маму?

Іноді мама, маючи вільний від роботи час, пропонувала сходити удвох у кафешку або в кіно, але Тимоха кожного разу відмовлявся, аргументуючи це великою кількістю роботи та власною зайнятістю. Жінка з тугою дивилась на свого сина, розуміючи, що не може забезпечити того всім необхідним, і він просто вимушений працювати. Намагалася балувати його чимось смачненьким і часто зітхала, спостерігаючи, як син наминає за обидві щоки.

— Схуд ти, Тимошку, — зазначила одного разу.

Це був один із тих нечастих вечорів, які Тимофій проводив удома. Лисичка на кілька днів поїхала з батьками до родичів. Вони щось там родинно святкували. Тимоха мучився вдома, не маючи бажання взагалі кудись виходити. Навіть відмовився від кількох замовлень, пояснюючи це поганим самопочуттям.

— Росту, — пояснив хлопець, пережовуючи свіженькі, щойно з пательні, деруни.

— Авжеж, ростеш, — задумливо відповіла мама, провівши рукою по короткому їжачку волосся. — Весь час десь пропадаєш. Я тебе майже не бачу! То я на роботі, то тебе немає. Отак і все життя мине, — зітхнула.

— А що тут зробиш? — здивовано підняв очі Тимофій. — Така наша дійсність.

— Так. Сьогодні до нас жінку на збереження поклали. Вона переселенка з Донецької області. Розповідала, що у них там робилось, коли війна почалась, — похитала головою. — Хлопця дев'ятнадцяти років розстріляли за те, що наш гімн рингтоном у нього на телефоні стояв. Страшно, — зіщулилась мама.

— Так що у нас ще все гуд, — вдаючи безтурботність, махнув рукою Тимоха, кинувши в тарілку ще кілька дерунів та щедро поливши їх сметаною. Звістка про розстріляного пацана таки зачепила. Він на мить уявив себе на його місці, і всередині все похололо. Клята війна була далеко, але зрідка нагадувала про себе в новинах про чергових «двохсотих» або похоронами якогось військового.

— А не дай Боже, якби у мене так? Як би я тоді? З ким залишилась? — задумливо промовила мама.

— Тьху на тебе! От думки тобі в голову лізуть! — ледь не вдавився їжею Тимоха. — До чого це все?

— Я часто думаю, що ти одружишся, кудись поїдеш, а я зовсім сама залишусь, — знизала плечима жінка.

— От за що я тебе люблю, то за твій оптимізм, — усміхнувся Тимофій. — Якщо це тебе заспокоїть, то я свою дружину сюди приведу. Зведемо з десяток дітисьок, і будеш нашим дитячим садочком опікуватися.

— Я тобі дам дітисьок! Я тобі дам дружину. Тобі ще випускний клас треба закінчити, та й потім у житті визначитись, — ніби жартома замахнулась на сина рукою.

— Не хвилюйся. Поки що передумов до того немає, — похитав головою Тимоха, відчуючи незрозумілу внутрішню тривогу, яка переслідувала його вже деякий час. У передпокої несподівано пролунав дзвоник, потім ще кілька разів без паузи.

— Хто це до нас? — здивовано поглянула на сина мама. — Ніби нікого не чекаємо? Їж! Я відчиню, — майнула до передпокою. — Тимофі-і-ію! Тут до тебе! — гукнула звідти за кілька секунд.

Тимоха, дожовуючи дерун та на ходу витираючи масні губи, вийшов у коридор. Там стояла... Юлька. Дівчина невпевнено поглянула на Тимоху, ковзнула поглядом по мамі, опустила очі.

— Заходьте до нас на вечерю, — запросила, сховавши лукавинку в очах мама. — Тимофію, запрошуй гостю, — кивнула синові, який застиг, не знаючи, що йому робити.

Тимоха мовчки махнув рукою дівчині, запрошуючи її пройти на кухню. Лисичка, особливо не впираючись, одним рухом зняла кросівки, вже впевненіше поправила зачіску та попрямувала за Тимохою.

— Я скутила... — встигла шепнути йому у спину. Тимофій відчув, як миттєво потепліло у нього в районі грудей, а невидимі метелики залоскотали в животі, разом змахнувши шовковистими крильцями.

— Я до себе в кімнату. Маю дещо зробити! — гукнула їм навздогін мама, ховаючись за дверима.

— Привіт, — гаряче зашепотів Тимофій, притиснувши до себе Лисичку. — Ти звідки тут? Ти ж до родичів поїхала? — спитав, обціловуючи дівчині обличчя.

— Два дні — дуже довго, — тихо видала, задихаючись від його поцілунків, Юлька. — Мені Петриляк твою адресу дав. Я його у Фейсбуці знайшла, — пояснила дівчина. — Не втрималась. А тебе чомусь боялась набрати. Думала, що не дозволиш прийти.

— Поїхали. На нашу квартиру, — майже простогнав Тимоха, зарившись носом у волосся на маківці. Воно пахло чимось квітковим і ніжним.

— Тітка... Вона вже додому повернулась, — відступила на крок Юля, чомусь винувато подивилась йому в очі.

— Пішли до мене в кімнату. Мама ніколи туди без дозволу не зайде, — запропонував Тимофій, легенько підштовхнувши дівчину в потрібному напрямку.

Вона ступила кілька кроків вперед, потім на мить завмерла, несподівано швидко натягнула кросівки, шарпнула двері, відчинила їх, цмокнула у ніс Тимофія, який ошелешено застиг на місці, вискочила з квартири, і було чутно, як збігла вниз сходами. Тимоха, як був, босим вибіг за нею, але на вулиці Лисички вже не було видно. Відчуваючи її запах та її дотик, з незрозумілим тремтінням у ногах, Тимофій повернувся додому. В коридорі його зустріла мама.

— Вже так швидко втекла? — спитала.

— Так. Вона... за підручником з англійської приходила. Хоче влітку повправлятися, — перше, що спало на думку, видав Тимоха.

— Симпатична дівчина. Сонячна, — всміхнулася мама. — Я її раніше не бачила.

— Ми нещодавно познайомились, випадково, — відчуваючи, як кров приливає до обличчя, збрехав Тимоха.

— Навіть не знаю, як її звати. І дерунів моїх не спробувала, — пішла на кухню мама.

— Юлька! Юлькою її звати, — гукнув у спину Тимофій.

— Ех ти! «Юлька»! — повернулась, зупинившись, жінка. — Юля. Юлія. Юлечка. Хіба можна так з дівчатами? Вони ласкавих люблять, — осудливо подивилась на сина.

— А мені з нею дітей не хрестити, — насупив брови Тимофій. Він зовсім не хотів демонструвати мамі своє ставлення до дівчини.

— Може й так, — погодилась жінка, а тоді забрязкала на кухні тарілками.

Тимоха сховався до себе в кімнату, гамуючи тремтіння в руках. Юльчин візит був несподіваним і, що вже там приховувати, дуже приємним. Він підтягнув до себе ноутбук, написав кілька слів дівчині у Фейсбуці, продублював те саме у «вайбері», увімкнув тиху музику, влігся на ліжку, закинувши руки під голову. Мрійливо заплющив очі і, здавалося, навіть задрімав. Розбудив його сигнал нового повідомлення. «Я тебе...» і символ сердечка. Тимоха всміхнувся. Десять там, на іншому кінці міста, смілива і прекрасна дівчина на ім'я Юлька думала про нього.

У ту ніч Тимофієві снився дивний сон. Ніби він відповідає в школі біля дошки, а вчителькою у них виявляється Лисичка. Вона суворо споглядає з-під окулярів на Тимоху, вимогливо ставить якісь запитання, на які хлопець відповіді не знає, а потім виводить у журналі жирну «двійку». Чомусь до нього несподівано підбігає Королькова і починає гаряче цілувати, Тимоха намагається ухилитись, але дівчина не відступає. Юлька обпалює його поглядом, іде до парти, за якою сидить Вовчик, вмощується тому на коліна і з викликом дивиться на Тимофія. Той хоче щось сказати, не може витиснути з себе ні слова і прокидається...

Тимоха кілька хвилин полежав у ліжку із заплющеними очима, намагаючись зрозуміти, до чого йому наснився той сон. Якось

мішанина дивних подій. Він відкинув тонку ковдру, сів, опустивши ноги на підлогу. До школи йти не потрібно — канікули. На сьогодні було два замовлення на доставку, і ще він мав сходити у невеличку кафешку за три квартали і спробувати найнятись на роботу офіціантом. Без досвіду не дуже хотіли брати, але Тимоха розраховував на своє вміння швидко вчитись і орієнтуватись у різних ситуаціях.

На годиннику була десята ранку. Мама, судячи з усього, вже пішла на роботу. Поспішати сьогодні немає куди. Тимоха спробував набрати Лисичку. «Абонент поза зоною, або його апарат вимкнено», — почув механічний голос. «Дивно. Чому телефон не відповідає? Може, десь у метро», — заспокоїв себе подумки. Він легко перекусив на кухні, ще кілька разів спробувавши при цьому набрати дівчину. Телефон вперто не реагував. Тимоха почекав ще годину, повторив спробу. Знову та сама відповідь. Щось було не так! Він кинув їй повідомлення у Фейсбуці, продублював смс-кою і у «вайбері», але відповіді не було на жодне.

Передзвонила Марина і нагадала, що квіти чекають доставки. Тимоха скривився, але швидко зібрався і попрямував до метро. Після тієї пам'ятної для обох пляшки шампанського з Мариною у них встановились дружні стосунки. Єдиного він не міг зрозуміти, як дівчина і далі продовжує зустрічатись з Гариком? Про те, що позбулася дитини, Гарику вона не сказала нічого, але як після того можна було з ним спати? Але це їхня справа і його не стосується.

— Привіт, Маринко, — переступив поріг кіоску. Яскраве літнє сонце добряче пригрівало, а тут працював кондиціонер і було прохолодно. — Далеко сьогодні? — перепитав, кивнувши на відро з готовими букетами.

— Хай! Тобі пощастило. Все в нашому районі, — усміхнулась дівчина.

— Це добре. Мені потрібен вільний час, — задумливо промовив Тимофій.

— Щось сталося? — турботливо перепитала Марина.

Тимоха коротко розповів їй про свою проблему. Про існування Лисички Маринка знала давно, інформація для неї таємницею не була.

— Раніше часу не кіпішуй, — порадила. — Мало що буває. Може, телефон загубила, а можливо, просто зламався. Сходи до неї, та й усе.

Тимофій, надихнувшись простим вирішенням проблеми, просявав, але за мить усмішка зникла з його вуст.

— Блін! Я навіть не знаю, де вона живе, — вражено сів на табуретку.

— Ти що, милий. Того? — покрутила пальцем біля скроні Марина. — Ти з нею спиш і навіть не знаєш, де вона мешкає? — вражено перепитала Маринка. — Прізвище хоч знаєш? У довідці, може, знайдемо!

Тимоха тільки винувато подивився у відповідь. Він не знав навіть прізвища дівчини. У Фейсбуці вона називала себе Рудою Фесю, а цікавитись її паспортними даними у Тимохи ніколи не виникало потреби.

— Я просто офігіваю від сучасної молоді! — розвела руками Марина. — Це просто повний капець! — похитала головою. — А хоч щось ти про неї знаєш? Крім того, де у неї груди й інші приємні на дотик місця? — глузливо поглянула на Тимоху.

— Знаю! — зрадів Тимофій. — Знаю, де її тітка живе.

— Коротше. Я за доставку Лесіку подзвоню, а ти шукай своє щастя, — потягнулася до телефону дівчина.

Лесиком звали ще одного кур'єра, молодшого за Тимофія хлопця, який іноді підміняв його або залучався до роботи, коли замовлень було багато. Тимоха вдячно поглянув на Маринку, цмокнув її у руку і вибіг із прохолодного кіоску на жарку вулицю.

До будинку, де жила Юльчина тітка, Тимоха майже підбігав. Він дуже сподівався, що вона виявиться вдома, а ще краще — у неї буде і Лисичка, у якої просто «помер» телефон. Ліфт чекати він не став. На четвертий поверх злетів, перестрибуючи одразу через кілька сходинок. Нетерпляче натиснув на гудзик дзвінка, потім для певності ще й постукав. Двері відчинила худорлява, невисока жінка, яка несподівано здалася йому знайомою. Тимоха спробував зрозуміти, звідки у нього з'явилося таке враження, але нічого конкретного в мізках не відкопав.

— Чого грюкаєш? — пильно подивилась на нього жінка.

— А... — чомусь розгубився Тимоха. — Юля є? — спитав.

— Звідки ти знаєш, що вона може тут бути? Чого тут шастаєш? Може, ти навідник? Подільників своїх на квартири наводиш? —

закидала хлопця питаннями. — Ану вали звідси! А то зараз швидко поліцію викличу! — зарепетувала на весь під'їзд.

— Та я тільки спитати хотів... — здивований натиском, спробував пояснити Тимоха.

— Знаємо ми таких! Спочатку питають, а потім нічого цінного вдома не знайдеш, — не заспокоювалась тітка. — Давай-давай! — махнула рукою. — Ходять тут усякі! — голосно гримнула дверима.

Тимофій розгублено застиг, не знаючи, що йому робити. Судячи з усього, розжитись у цієї тітки інформацією не вийде. Де шукати Юльку, невідомо. Спробував ще раз їй зателефонувати — марно, апарат і надалі залишався вимкненим. Тимоха, ледь перебираючи ногами, спустився донизу. На вулиці він всівся на лавку під каштаном, спробував зібрати докупи думки.

— Брателло! Потягнути не буде? — несподівано звернувся хтось до нього. Тимоха здригнувся, підвів голову. Поряд із ним стояв вже знайомий йому бородатий хлопець, товаришу якого Тимофій видав порцію перцевого газу прямо в очі.

— О! Знайомі все пики. Це ти? — впізнав його Борода. — Нічо собі! — здивовано розширив очі. — Та не збираюсь я тобі ніяких пред'яв робити! — заспокійливо махнув рукою, побачивши, як напружився Тимоха. — Ти чого тут гуляєш? — поцікавився досить мирно.

— Дівчину одну шукаю, — все ще з підозрою озвався Тимофій.

— Юльку? — припустив Борода. — Оце ви коміки! Спочатку вона нас на тебе натравила, тепер ти її шукаєш. Повний треш! — загиготів хлопець.

— Як натравила? — не зрозумів Тимофій. — Що за пурга?

— Як-як? Отак. Попросила тебе помацати на предмет «яєць у штанях». Хто знав, що ти Високому очі забризкаєш! — пильно подивився на Тимоху.

— Фігня якась. Навіщо це їй? — розгублено спитав Тимофій. Він згадав її слова про «справжнього чоловіка». Інформація про перевірку його «справжності» злегка дряпнула по мізках, але зараз Тимосі важливо було, що сталося потім, а не для чого те все робилося.

— Так ти її шукаєш? Вона тут не живе, — не відповів на запитання Борода. — Точно адресу не скажу, але флет її десь у центрі. Ковальчучка у нас тьолка центрова, — повідомив.

— Ковальчук кажеш? — задумливо перепитав Тимофій.

— Еге ж! У неї батя крутий тип. Вони сюди в гості на «мерсі» приїжджали. Вона ніби десь у гімназії вчиться, — видав все, що знав, Борода. — Закурити є? — згадав.

— На! — простягнув майже повну пачку Тимоха. Він встав з лавки і, не звертаючи уваги на бородатого, опустивши голову, неквапом пішов до виходу з двору.

Отримана інформація — це вже було щось. Принаймні можна спробувати пошукати Юльку у групах центральних гімназій, та й, знаючи прізвище, звернутись до її друзів у соціальних мережах. А так спробуй пояснити, що ти не маніяк якийсь. «Навіщо ж вона тих гопників до мене підіслала?» — не давала спокою думка Тимофієві. «Треба її спочатку знайти, а потім з'ясувати з перших рук», — вирішив хлопець. Принаймні тепер він уже знав із чого почати.

Три дні Тимофій ніби бився об якусь невидиму стіну, що її неможливо подолати. Номер Лисички так і не відповідав. Хлопець спробував було поткнутись у групи гімназій, але вони виявились закритими для сторонніх. На його запити адмін не реагував. Так само не відгукнулись і ті, які потенційно могли знати Юльку і через кого Тимоха розраховував знайти хоч якусь додаткову інформацію. Хлопець навіть не припускав, що вона просто захотіла його спекатися. Такого не може бути! Стовідсотково щось сталося. Потрібно було знайти дівчину будь-якою ціною.

— Чуєш, Тимохо! А може, вона тебе реально киданула? — примружив одне око Вовчик, якого Тимофій смикнув з дому для проведення наради.

— Фільтруй базар! — сердито поглянув на нього Тимоха. — А може, вона зараз десь лежить і навіть говорити не може?

— По лікарнях дзвонив? — спитав Петриляк.

— І по моргах теж! Нікуди дівчина з такими ім'ям і прізвищем не потрапляла, — похитав головою Тимофій. — Я вже і до тітки ще кілька разів ходив. Навіть двері ніхто не відчинив.

— Капець якийсь! Дівчина ж не голка в скірті сіна. Безслідно щезнути не може, — з надією проговорив Вовчик.

— Я вже не знаю, куди мені бігти і що робити! — розпачливо вигукнув Тимоха.

— Ти не пори гарячку. Все буде гуд, — спробував розрадити друга Вовчик. Тимофій тільки зиркнув на нього недобре, ніби Петриляк був у чомусь винний.

Вовчик ще трохи посидів, намагаючись підтримувати розмову, пересвідчився, що Тимоха майже не реагує на його слова, трохи ображений, вийшов з квартири, як тільки повернулася з роботи мама.

— Привіт, — заглянула жінка до кімнати. — У тебе щось сталося? Ти вже кілька днів сам не свій, та й Володя якось швидко вилетів...

— Все нормально! — намагаючись говорити спокійно, відповів Тимоха.

— Ну я ж бачу, — підійшла до нього мама, погладила по голові. Тимофій різко скочив зі свого місця, заметався по кімнаті, як поранений тигр.

— Я маю скільки разів казати? — закричав він. — У мене все добре! — з притиском на кожному слові повторив свою відповідь.

— Не хочеш говорити, не треба, — ображено відвернулась мама. — Може, чимось допомогла би, — вийшла з кімнати, залишивши Тимоху наодинці з думками.

Хлопець кілька разів голосно видихнув, підскочив до стіни і несподівано, з придибом, сильно вдарив стиснутим кулаком, ніби намагаючись розбити цегляну кладку. Біль, що пронизав руку, трохи його заспокоїв, перенісши акценти з душевного на фізичний. Тимоха подивився на розбиті кісточки на пальцях, злизнув язиком кров, сів на ліжку, схопився обома руками за голову і застиг у такій позі.

— Тимошку! Іди поїж щось, — знову заглянула у двері мама.

— Не хочу! — відвернувся хлопець, намагаючись сховати сльози, що зрадливо підступили до очей.

— Ну дивись.

Ледь дочекавшись темряви за вікном, Тимофій спробував лягти спати, але сон вперто не бажав тримати його у своїх обіймах. Хлопець вже кілька годин безрезультатно крутився у ліжку. Здавалося, що тонка, як простирадло, ковдра — то розпечена, ніби забута на плиті, чавунна пательня. Він відкинув її вбік, як міг поправив під собою збиту у грудку постіль. Встав, навіщо подивився у вікно, увімкнув музику, ліг, заплющив очі. Ні сліду сну! Шугнув рукою у задню кишеню джинсів, що висіли на стільці, шукаючи цигарки. Несподівано згадав, що от вже кілька днів не палив, прислухався до організму, не виявив ніякого дефіциту нікотину.

— Де ти, Юлько? — тихо застогнав уголос, накриваючи голову подушкою.

За кілька хвилин втома таки перемогла. Тимофій пірнув у неспокійний сон, в якому його чекала тільки чорнота та неясні тіні.

Зранку його розбудив дзвінок мобільного. «Юлька!» — зрадів Тимоха, хапаючись за трубку, ніби потопельник за рятівне коло. Розчаровано зітхнув, це була мама.

— Тимофію! Швидко вдягайся і терміново дуй до мене на роботу. Чекаю! — коротко промовила жінка і зразу відімкнулась.

Якщо Тимоха і хотів щось заперечити, то не встиг. Він задумався. Тимофієм мама називала його тільки коли була на нього сильно сердитою. Осад вчорашньої розмови з нею залишився, тож причину маминих образ Тимоха розумів. Тільки до чого така оперативність? Єдине ймовірне пояснення, яке спадало на думку: у неї щось сталося. Ось тому і говорити довго не могла.

Тимофій швидко зібрався і, забувши застелити ліжко і навіть поснідати, рвонув з дому. Через півгодини він підіймався на другий поверх гінекологічного відділення поліклініки, де сьогодні працювала мама. Крім того, вона ще часто чергувала як медсестра в стаціонарі, тож, якщо її не буде тут, доведеться прямувати туди.

Не звертаючи уваги на кількох молодих жінок, які чекали своєї черги під дверима кабінету, Тимофій потягнув на себе ручку, заглянув досередини. Тут він бував не раз, іноді, коли був маленьким, навіть сидів по кілька годин, поки мама звільниться. Нікого особливо потурбувати не ризикував, знаючи, що крісло для огляду розташоване за ширмою. Зустрівся із зосередженим поглядом мами, яка перед тим щось ретельно записувала у медичній картці, дочекався її кивка, що засвідчував: «Я тебе бачу», прикрив двері з коридору і нетерпляче затупцював в очікуванні.

— Іди сюди! — майже вилетіла з кабінету жінка і шарпнула сина за руку, тягнучи кудись за собою. Зупинилась за дверима на службових сходах, сердитими очима пронизала хлопця наскрізь.

— Що?.. — тільки і встиг пробелькотіти Тимофій.

— Ось тобі адреса! — тицьнула йому в руки якогось папірця мама. — Їдь і сам розбирайся у своєму житті! Ти знав, що вона вагітна? — блиснула поглядом.

— Хто?! — здивовано втупився на неї хлопець.

— Хто-хто?! Ковальчук Юлія Дмитрівна, п'ятнадцять років, проживає за цією адресою! — підняла його руку з папірцем, піднесла під самий ніс.

— Це... — промимрив Тимофій, намагаючись зрозуміти, що від нього хоче мама. — Юлька?! — вражено перепитав, широко розплющивши очі.

— Юлька, Юлька! Не влаштовуй тут мені театральну виставу! Це тому ти вже кілька днів на людей кидаєшся? — глипнула на сина жінка.

— Я... я не знав... — вражено промовив Тимофій. — А звідки?.. — запитально поглянув на маму.

— На прийом прийшла сьогодні! Аборт хоче робити! — голосно видихнула жінка. — Я її додому відправила, за батьками. Без них у таких випадках ніяк.

— Який аборт? Вона що, з глузду з'їхала! — трохи отямився від новини Тимоха. — Мам! Я до неї. Дякую тобі! — несподівано цмокнув маму у щоку.

— Увечері вдома поговоримо, — тільки і встигла гукнути йому услід мама. Тимофій майже бігом вже спускався, перестрибуючи через сходишки.

На вулиці він зупинився, розгорнув папірця, подивився на адресу. Район був знайомим. Він не раз доставляв туди квіти. Трохи більше ніж за півгодини Тимоха підходив до вказаного у папірці будинку. Нерішуче постояв біля входу, ніби чекаючи, що до нього має хтось вийти. Ступив кілька кроків вперед, виявив домофон збоку від дверей, вже зібрався відійти назад, але несподівано двері відчинились. У двір вийшла тлуста тітка у широкому платті, тримаючи на руках волохату невеличку собаку невідомої Тимосі породи. Скориставшись моментом, хлопець заскочив у під'їзд, трохи почекав, поки очі звикнуть до темряви, піднявся ліфтом на потрібний поверх.

Тут зупинився перед міцними на вигляд дверима. Щось знову здалося йому знайомим. Простягнув руку до дзвоника і різко відсмикнув її назад. Трохи постояв наважуючись і нарешті натиснув на перламутровий гудзик. За дверима зазвучала енергійна мелодія. І її він десь вже чув! Хтось зашаркав по підлозі, глухо брязнуло кілька замків, двері відчинились. На порозі стояла сердита тітка, якій не сподобалась зламана троянда у букеті, що він доставляв сюди кілька місяців тому. Так ось чому все видалось йому знайомим! Тимоха про всяк випадок ще раз заглянув у папірець, який йому дала мама. Адреса була правильною.

— Доброго дня. А Юля є вдома? — тамуючи неабияке хвилювання, спитав хлопець.

— Її немає і не скоро буде, — відчеканила жінка, пильно роздивляючись обличчя Тимофія.

— А коли буде? — поцікавився Тимоха, відчуючи, як миттєво пітніють у нього долоні.

— Я ж сказала! Через місяць буде, а може, через півроку! Не знаю! — сердито кинула жінка.

— Мамо, хто там? — почув Тимоха знайомий дівочий голос. Він інстинктивно рвонувся в квартиру, але тітка відступати не збиралася, загородивши собою дорогу.

— Юлю! — вигукнув Тимоха, вклавши у свій крик весь біль останніх днів і надію на те, що все ще владається.

— Ти чого штовхаєшся, вилупку! — зарепетувала і собі жінка. — Я зараз поліцію викличу!

«Так ось на кого схожа Юльчина тітка!» — несподівано помітив родинні зв'язки Тимоха, згадавши, як такими ж фразами зустрічали його за іншою адресою. Тимофій розгублено опустив руки, не уявляючи, як поводитися далі. Не буде ж прориватись силою до квартири!

Тим часом Юля наблизилась до дверей, зупинилась за спиною матері, уважно подивилась на Тимоху. Її погляд чомусь здався хлопцеві важким, але він його витримав.

— Мамо, нехай зайде. Нам поговорити треба, — спробувала відсунути жінку в сторону дівчина.

— Це він? — різко розвернулася до доньки мама. — Це той самий? — змахнула руками.

— Так, — кивнула дівчина.

— А! Ласкаво просимо! — повернулася жінка тепер вже до Тимохи. — Заходьте, будь ласка, шановний. Авжеж, нам треба поспілкуватись, — відійшла трохи вбік.

Тимофій, ступаючи, як по мінному полю, обережно зробив кілька кроків, здригнувся, коли за ним зачинились важкі двері. Квартира, судячи з усього, була чималою. Навіть коридор тут здавався більшим, ніж у Тимохи вітальня. Він ковзнув поглядом по кількох шафах-купе, дзеркалах на стінах і картинах у рамах з позолотою, сконцентрувався на Юльці. Зараз, зі стисненими губами та холодними очима, вона здавалася чужою, зовсім не тою, до якої він звик.

— Заходь сюди, — махнула рукою і першою увійшла у якісь двері. Тимоха швидко скинув кросівки, озирнувся на Юльчину маму, яка мовчки, з прихованою ненавистю, спостерігала за ним, і пройшов за дівчиною.

Ця кімната, певно, була Юльчиною. Досить велика, з широким вікном і ліжком, на якому вільно могли вміститись двоє людей. Зі шпалерами з перламутровим відблиском, новим на вигляд, потужним музичним центром на хромованій підставці, волохатим салатовим килимком на підлозі. Кімната пахла Юлькою! Тимоха кілька разів глибоко втягнув у себе такий рідний запах, нерішуче зупинився посередині, не знаючи, куди йому примоститись. Дівчина кивнула йому на шкіряне крісло біля комп'ютерного столу, сама сіла на ліжко.

— Юлю! Чому ти мені нічого не сказала? — першим почав розмову Тимофій.

— Що? Вже мамочка все донесла? — колюче подивилась на нього Лисичка.

— Навіщо ти так? Я вже кілька днів тебе шукаю, — з докором кинув Тимоха.

— Для чого? Тітка вже повернулась, трахатись тепер не буде де. Та й навряд чи мені тепер захочеться, — з істеричними нотками в голосі, вигукнула Юлька. — От дуреписько! Єдиний раз у житті про «презик» забула, і от тепер маю!

Тимофій скочив з крісла, наблизився до дівчини, легенько взяв її за плечі, заглянув в очі, в яких стояли сльози, міцно притиснув до себе. Кілька разів провів рукою по спині, відчув, як і в самого пощипує у носі.

— Мама сказала, що від дитини треба позбавлятися, — тихо промовила Юлька. — Вона дуже на мене кричала і обзивала всякими словами, — схлипнула дівчина.

Тимофієві чомусь одразу згадалася заплакана, з розмазаною косметикою Марина. Від ніжності до Юльки перехопило подих. Він ще міцніше притиснув до себе її худеньке тіло.

— Відійди від неї! — верескнув хтось від дверей. Тимоха озирнувся, здригнувся, нарвавшись на спопеляючий погляд Юльчиної мами. Вона стояла на порозі, стиснувши кулаки, і здавалося, що зараз кинеться у бійку.

— Ти вже все зробив, виродку! — ступила кілька кроків до хлопця.

— Я її люблю, — не відпускав дівчину Тимоха. Він трохи перемістився, ніби захищаючи Лисичку своїм тілом.

— Що? Ти, недоросток! Та що ти можеш крім того, аби пхати свій орган куди не потрібно? Любить він її! У п'ятнадцять років пузатою зробити — це любов? — визвірилась жінка.

— Мамо! Не кричи!

— Я ще не починала! Тобі, виродку, пощастило, що чоловіка вдома немає. Летів би зараз зі сходів, аж захурчало б за тобою! — з погрозою продовжувала жінка. — Іди звідси і більше мені на очі не потрапляй! Я за себе не ручуся. Загризу! — пообіцяла вона так, що Тимоха чомусь зразу повірив у таку можливість.

Хлопець відступив на кілька кроків від дівчини, поглянув їй в обличчя. Юлька стояла згорбившись, з опущеними руками. З-під прикритих повік дрібними краплями збігали по щоках сльозинки. Ніс у неї почервонів, від чого веснянки проявились ще дужче. Руде волосся скуйовдилось, і взагалі вигляд у Юльки зараз був геть нещасний.

— Я піду? — запитально прошепотів Тимофій в її сторону, хоча бажання просто притиснути до себе дівчину підштовхувало його до неї. Тимоха бачив перед собою ці очиська, і вони тримали його, ніби охоплювали невидимою павутиною.

— Іди... — ледь чутно відповіла дівчина і кілька разів голосно схлипнула.

— Давай! Вали! — втруtilась у розмову мама. — Козел малолітній!

Тимофій, відчуючи на собі важкий жіночий погляд, вскочив у кросівки і майже вибіг з квартири. Услід неслась поверхами брудна лайка, яка характеризувала його аж ніяк не з кращого боку.

На вулиці Тимоха розгублено зупинився. Що робити? Судячи з усього, нормальної розмови з Юлиними батьками не вийде. Чорт забирай! І вдома ввечері ще мама буде мізки промивати! Хоч у петлю стрибай. Тимофій дістав з кишені мобільний. Зараз би з кимось порадитись. Ех, був би тато. Чоловік чоловіка завжди краще зрозуміє. Знайшов у списку контактів номер телефону Вовчика, але передумав його набирати. Толку зараз з нього? Своїми дурними порадами та підколками тільки гірше зробить. Тимоха важко зітхнув і попрямував до метро. Єдиною людиною, з якою він міг обговорити ситуацію, була Марина.

Слава Богу, вона була на місці. Тимоха вже було взявся за ручку кіоску, але на мить задумався, ковтнувши густу слину, і рушив в іншу сторону. У сивого кавказця в ятці неподалік придбав пляшку темного гранатового соку з холодильника, а тоді повернувся до квіткової крамниці. Покупців не було. Влітку, та ще й у будній день жителі мегаполіса не поспішали купувати квіти, аби порадувати своїх ближніх. Хлопець зачинив двері зсередини, повісив табличку «Переоблік», поставив пляшку на прилавок. Маринка, яка весь цей час здивовано за ним спостерігала, похитала головою й мовчки дістала дві склянки. Таким дивним Тимоху вона ще не бачила.

— Що, Тимохо! Перегрівся? — спитала турботливо.

— В горлі пересохло, — майже прошепотів хлопець.

Тимофій відкоркував пляшку, щедро линув собі і дівчині. Несподівано його ніби прорвало. Захлинаючись словами, він розповів Маринці про події останніх днів, виклав все про сьогоднішній візит до Юльки, про її вагітність. Марина слухала уважно, потроху потягуючи терпкий сік і не перериваючи потік слів. Хвилин за десять Тимоха видихнув і нарешті замовк, видавши на гора все, що його турбувало.

— Так. Сітуейшен не з легких, — погодилася Марина. — Та що там казати? Повний капець! У п'ятнадцять залетіти — це зовсім не те, що у двадцять п'ять, — покрутила головою.

— Її мати сказала, що треба робити аборт, — опутив погляд Тимоха.

— А тут поспішати не варто, — несподівано відповіла дівчина. — Розумієш, помідоре, таку фігню я вже раз впорола. Тоді про це навіть не задумувалась. Ну залетіла та й залетіла, з ким не буває. А тепер, певно, залишила б дитинку, якби ще раз так вийшло. Як то кажуть, можливі варіанти, і на все воля Божа! — промовила задумливо і несподівано схлипнула, відвівши очі. — Хоча й Гарик зовсім не та людина, яку можна назвати батьком.

— І що мені тепер робити? — відсьорбнув чималий ковток Тимоха, відчуючи, як приємна холодна рідина заспокоює розпашілий організм.

— А це вже дивлячись, що ти хочеш, — серйозно подивилася на нього Маринка.

— Чесно? Я просто боюся! Я не знаю, що таке мати кіндера. У мене самого не було батька, і я страшенно хвилююсь, що з цим не впораюсь. Я не знаю, де і як ми будемо жити. Та й на квіточках цих ніфіга не заробиш! — кивнув на букети. — Але віриш, Маринко, я без неї і дня не уявляю!

— От ти, помідоре, хоч і зелений, але думаєш як зовсім дорослий дядько, — схвально поглянула на хлопця Маринка. — Усі би так замислювались перед тим, як дітей робити, давно би вирішили демографічну проблему, — усміхнулась дівчина. — А страх — це цілком нормальне явище. Єдине, що можу сказати тобі точно: без допомоги батьків ти дитину не потягнеш.

— А якщо вона її вб'є? — підняв перелякані очі Тимоха. — Як я тоді жити маю? — він аж заціпенів від усього жаху такої ситуації.

— Може, я з нею спробую поговорити, — запропонувала Марина. — Хоч будемо знати, що має на думці.

— Та ти що! Там такий цербер на дверях, що навіть до хати не пустить, — заперечливо похитав головою Тимофій.

— Я ж психолог, хоча і не до кінця вивчилась, — усміхнулась дівчина. — Може, я туди доставку квітів організую, а на місці розберусь, — пожвавішала від несподіваної думки.

— Відстій тема! Та й бабок у мене зараз на квіти... — розвів руками Тимоха.

— Треба пробувати, помідоре! Вона теж страждає, повір мені. Та й іноді сторонній людині більше можеш розповісти, ніж рідній. Людська психологія така, — знизала плечима. — А за гроші не хвилюйся! Віддаси, коли зможеш. Тільки поторгуй тут замість мене, — кивнула на холодильники з квітами.

Залишившись сам, Тимоха задумався. Після розмови з Мариною невпевненість помалу випаровувалася. Всередині все тремтіло. Хлопець прислухався до свого тіла. Відчуття були такі, ніби ось-ось він має зістрибнути з якогось хмарочоса! Політ, що захоплює дух, і невідомий фінал внизу! Безперечно, позбутися дитини найлегше. Та й наслідків після того майже не буде. Все повернеться на свої місця. Він, школа, мама і вихідні з Вовчиком... Квітковий кіоск, доставка букетів і Марина, з якою так легко спілкуватись. Тільки не буде в тому житті його Лисички. Руденької, такої тендітної і сонячної, зі смішним ластовинням і кирпатим носиком. Він не зможе після цього дивитись їй у зеленаві очі, обіймати, притискати до себе. Отой невеличкий поки що ембріон завжди стоятиме поміж ними.

Тимко спробував уявити себе з дитиною. Взяв дволітрову пляшку з водою, поколихав її на руках, агукаючи до неї, наче до немовляти, поглянув на себе збоку у дзеркало на стіні, всміхнувся. Видовище було дивним.

А може, зібрати якісь речі та майнути до батька? Інше місто, нові люди. Десь там знайде для себе місце. Ні! Це щось схоже на те, як у свій час вчинив із ними тато. Тимко згадав фотку, де він на руках у батька, відчув легкий щем у душі. Блін! І де була його голова? Подумав би він трохи раніше про захищений секс, і зараз би не було цих проблем, які лавиною звалились на нього! Чому з Юлькою все не так, як з іншими? Того разу навіть думки про захист чомусь не виникло. Просто вона — як продовження його самого, як частинка від плоти і крові. Як захищатися бездушною гумою від своєї частинки?

А ще кажуть, що після пологів жінки гладшають. Тимофій уявив собі товсту Юльку з дитиною на руках, чомусь у брудному халаті, з недбало заколотим, тьмяним волоссям. Якась дурниця! Скільки своєю маму пам'ятає, завжди вона наче дівчинка і зовсім не страждає на зайву вагу, та й виглядає класно на свої... Скільки їй? Тридцять три?

Маринки не було вже кілька годин. Тимоха встиг обслужити кількох покупців, зайти у соцмережі, пересвідчитись, що Юля

активності за останній час там не проявляла. Кілька разів дзвонила мама, але Тимоха трубку не підіймав, не знаючи, що їй має говорити. Марина повернулась ще через годину, коли емоційна напруженість хлопця досягнула критичного рівня і він, як переляканий звір, метався у вузькому просторі квіткарні.

— Нарешті! — видихнув Тимоха, щойно дівчина переступила поріг. — Ну як там? — з надією поглянув на неї.

— Це просто космічне везіння. Тещі твоєї потенційної вдома не було, вона притарабанилася аж у кінці візиту, — усміхнулась Маринка. — Коротше кажучи, поговорили. Мамочка з батечком при виході на мене з підозрою дивились. Я щось наплела про психолога з жіночої консультації, але вони, певно, не дуже повірили. Добре, хоч зі сходів не спустили.

— А як Юлька? — поцікавився Тимофій.

— Жива і здорова. Хоча післязавтра збирається на процедуру, — опустила кутики губ Марина.

— Таки вирішила? — відвів убік погляд Тимофій.

— Тимохо! Я зробила все, що могла, — винувато, ніби виправдовуючись, промовила Марина. — Не бери в голову, чуваче! Все, що не робиться, — на краще, — спробувала заспокоїти.

— Сто балів, — погодився Тимоха, стримуючи сльози. — Бувай. Дякую тобі, — крадькома витер очі. — Я, певно, додому піду. Все одно доведеться колись з мамою зустрічатись, — помахав рукою і, не обертаючись, вийшов на вулицю.

Мама вдома ще не було. Хлопець полегшено зітхнув, згадав, що за цілий день крім соку не мав нічого в роті, пішов на кухню, поставив грітись у мікрохвильовку тарілку з якоюсь кашею. Несподівано розвернувся, попрямував до маминої кімнати, дістав із шафи альбоми з фотографіями. Сидів, перегортаючи сторінки, роздивлявся знімки. Ось він у візочку, зовсім малий, ще без зубів, смішно всміхається рожевими яснами... Ось зовсім голенький лежить на спинці у широкому для нього ліжку, чеберяє ніжками. А на цій фотці вже в школу іде. Серйозний, з великим букетом квітів! І мама поруч. Молода, осяйна, з акуратною зачіскою, святково одягнена.

Тимофій порахував. Якби син зараз народився, то коли він ішов би до школи, Тимосі було б двадцять три. Прикольно! Молодий татко! А чому він був впевнений, що має бути саме син? А може, донька? Та

хто б не мав бути, вже все одно! Післязавтра про це можна буде забути назавжди. Може, й добре. Тимофій різко згорнув альбом, поклав його на місце. Знову забувши про голод, залишив їжу у мікрохвильовці, яка час від часу нагадувала про себе гучним дзеньканням, перейшов до своєї кімнати, увімкнув музику. Почув, як у дверях повертається ключ, зіщулювся в очікуванні неприємної розмови.

Мама заходить до нього в кімнату не поспішала. Було чути, як вона залишила взуття у передпокої, помила руки у ванній, навіщось зайшла на кухню. Кілька хвилин пробула там, потім тихо прикрила за собою двері своєї кімнати. Тимоха напружено прислухався. Ніякого руху! Він обережно виглянув у коридор, навшпиньках наблизився до маминих дверей. Зупинився, почув якісь дивні звуки, ледь їх прочинив, втупившись одним оком у щілину. Мама сиділа на ліжку, закривши обличчя обома руками. Її спина сильно здригалася.

— Мамо! — не втримався хлопець. — Ну не плач, — присів поруч, обійняв за плечі.

— Я зрозуміла! — схлипуючи, повернула до нього своє обличчя. — Це якась дурна доля! — закусилла нижню губу.

— Ти про що? — здивовано перепитав Тимофій. Він чекав зовсім іншого. Криків, скарг на життя, обвинувачень, але ніяк не такої реакції.

— Це мене Боженька карає! — повними сліз очима поглянула на сина. — Я тебе у сімнадцять народила, на першому курсі медичного училища. Наперекір своїм батькам. От і мені тепер тією ж монетою.

Тимоха гарячково перерахував у голові цифри. Точно! І як він до цього часу навіть не задумувався, скільки років було мамі, коли він з'явився на світ.

— Ну перестань, — погладив маму по голові Тимофій. — Та й не має це тепер ніякого значення. Юлька аборт вирішила робити.

— Таки вирішила? — підняла стурбований погляд. — Не можна! Є велика ймовірність, що вона потім ніколи не народить!

— Це її рішення, — знизав плечима Тимофій. — Як я на нього маю вплинути? — поглянув розпачливо.

— Так чому ми сидимо? Потрібно до неї їхати. З батьками говорити! — зірвалася з місця мама.

— Навряд чи щось з цього вийде. Там тебе ніхто і слухати не буде, — скептично повідомив Тимофій.

Несподівано для обох у коридорі пролунав короткий дзвінок. Мама з сином презирнулись, але до передпокою ні один, ні інша не поспішали.

— Кого там ще принесло? — невдоволено пробубонів Тимоха. Заявитися без попередження зазвичай міг тільки Вовчик. — Я відчиню, — неквапом попрямував до вхідних дверей.

Хлопець клацнув замком, рвучко розчинив двері і завмер від несподіванки. На порозі стояла... Юлька! Його Юлька! Його руденька Лисичка.

Будильник задзвонив, коли на вулиці за вікном ще було темно. Тимоха ледь розплющив очі. З вечора до пізньої ночі дивились якийсь фільм. Найцікавіше було те, що сьогодні він толком навіть його змісту не пам'ятав. От не було що робити. Зараз до школи збиратись, а організм вперто не бажає прокидатись.

— Вставай, — легенько штурхнув людину, яка сонно сопіла біля нього.

— У-у-ум-м-м, — незрозуміло пролунало з-під ковдри. Тимофій приречено зітхнув, прочалапав босими ногами на кухню, увімкнув електричний чайник. Судячи з усього, мама теж іще спала у своїй кімнаті.

— Ех! Всі дрихнуть як люди, а мені бутерброди доводиться робити, — пробурчав Тимоха, накраяв великими шматками ковбасу, яку дістав з холодильника, повикладав на намащений маслом хліб. Дочекавшись, поки чайник закипить, наповнив дві чашки водою, занурив у кожен по пакетику з чаєм. Все приготоване склав на піднос і почимчикував назад до кімнати.

— Юлько! Підйом! — скомандував, увімкнувши коліном світло. — В школу запізнимось. Я вже і сніданок зробив.

— М-м-м, — потягнулася всім тілом дівчина, міцно примружившись. — Тимошку! Ти найкращий. — Сіла на ліжку, навіть не розплющивши повністю очі, відкусила чималий шматок від бутерброда. Під футболкою із зображенням на ній смішним чоловічком окреслювався ледь помітний животик.

Тимоха підійшов ближче, ніжно подивився на свою Лисичку. Хоча вже минуло більше ніж півроку, відколи вони жили разом, хлопець ніяк не міг звикнути до того, що ось вона, Юлька. Варто лише руку простягнути!

Коли вона того літнього дня увійшла до їхньої квартири, Тимоха просто отетерів від радощів та прихованого страху. Він мовчки стояв на порозі, не маючи сили вичавити з себе хоч якісь слова. Мама, яка сиділа у кімнаті, зрозуміла, що процес відкривання дверей затягнувся,

і теж вийшла у передпокій. Відсунувши сина вбік, вона затягнула Юлька за руку до коридору, не даючи їй сказати і слова, провела на кухню, де про щось із нею говорила більш ніж годину.

Коли Тимоха спробував було заглянути до зайнятого жіноцтвом приміщення, обидві одночасно так на нього подивилися, що він вирішив відступити і більше своїх спроб не повторював. За деякий час після того заплакані, але задоволені, мама з Юлькою вийшли у вітальню. Про що була та розмова, Тимосі доводилось тільки здогадуватись, але Лисичка після того залишилася жити у них.

Мама перепитала у Юльки її адресу, викликала таксі і за десять хвилин залишила їх самих. Тимоха ліг на ліжко, біля нього примостилась дівчина, поклавши свою голівку йому на груди. Так вони і пролежали, мовчки, без розмов, аж поки не повернулася мама.

— Дитинко! — звернулась вона до Юльки. — Ми з твоїми батьками поспілкувалися. Вони не проти, аби ти залишилась у нас.

— Так просто? — недовірливо підняла на неї очі дівчина.

— Не скажу, що це було просто, але поки що буде так. Їм потрібен час, аби звикнути до своєї нової ролі, — усміхнулась мама.

— А тобі не потрібен? — спитав Тимоха.

— І мені потрібен, — зітхнула жінка. — Дуже важко несподівано зрозуміти, що твоя дитина виросла, — похитала головою.

Перші кілька тижнів здавалися Тимофієві раєм. Вони весь час були разом. Хлопець навіть про роботу перестав згадувати. На Вовчикові дзвінки на цей час придумав якусь історію про несподіваний приїзд далеких родичів і потребу за ними приглядати, тож з товаришем тепер теж не зустрічався. Дорослі проблеми Тимофія віддалили його від Вовчика. Чомусь зараз друг здавався йому чи не удвічі молодшим, а всі його поради принаймні смішними. Інколи з Лисичкою ходили у кіно, заглядали у кафе чи до Маринки, з якою Юлька несподівано, незважаючи на різницю у віці, подружилась.

Марина познайомилася з якимось старшим дядьком (йому було близько сорока), кинула роботу у Гарика і переїхала у невеличку квартирку неподалік «Лівобережної». Судячи з усього, почувала себе непогано, от тільки іноді чомусь із сумом дивилася на Тимоху з Юлькою і важко зітхала.

Тимоха із задоволенням їв підсмажену Юлькою яєчню і не звертав уваги на брудний посуд, який накопичувався у мийці. На третій

тиждень виявилось, що Юля, крім яєчні, вміє готувати лише смажену картоплю, тож кілька днів їли ще її. Чомусь вийшло так, що мама від приготування самоусунулась, чи то даючи можливість проявити себе молодій господині, чи просто не бажаючи заважати їхнім новим стосункам. А може, банально не встигала за великою купою роботи.

— Блін! Я вже скоро кукурікати буду! — скривився Тимоха, в черговий раз колупаючи виделкою недосмажене яйце з рідкуватим жовтком.

— Якись претензії? — різко розвернулась до нього Юлька. Останніх кілька днів її постійно нудило, тож похід на кухню можна було порівняти з подвигом, а тут таке.

— Та вже хочеться щось нормальне! — відклав виделку в сторону Тимофій.

— Піцу замов, — намагаючись бути спокійною, порадила дівчина.

— За що? Грошей повний нуль, — похитав головою Тимоха.

Дійсно, треба було щось вирішувати з роботою. От вже майже місяць жили за рахунок маминих доходів. Вона набрала собі чергувань, та ще й ходила до когось ставити крапельниці і колоти уколи, маючи на тому додатковий заробіток. Квітковий бізнес Гарика, після того, як від нього пішла Марина, теж зазнавав деякого спаду. Все-таки робити такі класні композиції може далеко не кожний, тож і доставок тепер було набагато менше. Грошей вистачало хіба що на нечасті посиденьки у кафе та на цигарки. Юльчині батьки, хоча ніби й не заперечували проти їхнього спільного проживання, але грошима не допомагали, маючи на меті пояснити таким чином недолугість вчинку доньки.

— У мами візьми! — кинула Юлька, сердито змитаючи з тарілки у смітник залишок яєчні.

— А вона що? Друкарський верстат? — ображено перепитав Тимофій.

— Так підними свій зад і придумай щось! — прошипіла дівчина. — У кого в штанях щось видатне є? У мене чи у тебе?

— Хочеш ще раз пересвідчитись? — ображено перепитав Тимофій. Він згадав, як Юлька нацькувала на нього двох гопників, які причепились у тітчиному дворі. Дівчина потім пояснила, що хотіла його перевірити на «слабо».

— Та нічого я вже не хочу! — раптом вигукнула Юлька і жбурнула у мийку тарілку, яку до цього часу тримала в руках.

Тарілка жалібно дзенькнула, розлетілась на кілька нерівних шматків. Юлька, не оглядаючись, вилетіла з кухні, гримнула дверима у спальню, залишивши ошалілого Тимоху самого.

— Що за шум, а бійки немає? — підкреслено весело спитала мама, заходячи на кухню.

Вона, коли була вдома, намагалась рідше виходити зі своєї, а вірніше, колишньої Тимофієвої кімнати, даючи свободу дій «молодцям». Кімнатами вони помінялись теж за пропозицією мами. Її спальня була більшою, та й ліжко тут було ширше.

— Та Юлька тут посуд молотить, — криво усміхнувся Тимоха.

— Буває, — знизала плечима мама і почала обережно вибирати з мийки шматки кераміки.

— Зовсім дівчина того, — покрутив пальцем біля скроні Тимофій.

— Тимку! Ну ти ж знаєш, що коли жінка вагітна, то у неї змінюється гормональний фон, а з ним і настрій. Підійди, обійми, і вона заспокоїться, — порадила мама.

— Ага! Я тепер боюсь навіть наблизатись. Сичить на мене весь час, як зміюка, — поскаржився син.

— Сімейне життя — це не тільки поцілуночки. А ви вже майже родина. Он через кілька місяців будеш мати нащадка, — підморгнула Тимофієві жінка.

— Навіть боюсь це уявити! — здригнувся всім тілом Тимоха.

— Нічого, звикнеш. Головне спробувати зрозуміти одне одного, — наче маленького, погладила Тимоху по голові.

Через кілька днів Тимофій таки влаштувався офіціантом у кафе. Стало трохи легше. По-перше, з'явились нарешті якісь гроші, а по-друге, Юльку він тепер бачив тільки увечері. Часу сваритись було обмаль. Кафешка працювала з десятої ранку і до десятої вечора, поки поприбирає і дістанеться додому, була майже одинадцята. Сил після незвичних навантажень з підносом майже не залишалось, тож варто було йому вийти з-під душу і лягти у ліжко, намагаючись хоч трохи подивитись якийсь фільм, як Тимоха тут же відключався.

Однак щось таки змінилось і в дівчині. Одного ранку, не встиг Тимко продерти очі, як відчув апетитний запах, який викликав

підвищене слиновиділення. Тимоха, знаючи, що мама на роботі, обережно почала пав до дверей, тихенько заглянув на кухню.

Біля плити вправно поралась Юлька, щось перевертаючи на сковороді, яка шипінням супроводжувала її дії. Дівчина тихо мугикала собі під ніс якусь мелодію, руде волосся було зібране у хвіст на потилиці, лише кілька пасем випадали і заважали, потрапляючи в очі. Вона смішно здувала їх убік, але волосся знову неслухняно поверталось на своє місце. Обличчя у неї розчервонілось, і вся вона була, на диво, тепло-домашня. Тимоха не втримався, скориставшись тим, що дівчина відійшла від плити, підступив ззаду, обійняв за талію, пробігся губами по відкритій шії.

— Їсти сідай! — підкреслено суворо відреагувала Юлька. — Я тобі дерунів насмажила.

— Ого! — недовіжливо поглянув на велику тарілку з хрусткими дерунами Тимофій.

— А ти думаєш, що дружина у тебе зовсім безрука? — задоволена собою, усміхнулась Лисичка.

«Дружина», — подумав, поглянувши на неї, Тимоха. Дивно якось. Ніби й не одружені ще, ранувато, а вже — він і вона. Чоловік і дружина? Цікаві такі слова! Ну звісно так, якщо вже у них має бути дитинка. Усвідомити себе у новій ролі було важко. З того самого дня Тимофій намагався менше звертати увагу на Юльчині часті зміни настрою.

Якось, не витримавши довгої ізоляції, до Тимохи у гості завітав Вовчик. Він спочатку отетерів, коли його зустріла в дверях Юлька у домашньому вбранні, але швидко оговтався і тільки стріляв очима, спостерігаючи за нею. Після чергового шматка якогось пирога, що його зранку приготувала дівчина, Петриляк погладив себе по животу і задоволено гикнув.

— Ех! Дивлюсь я на вас, і самому хочеться собі якусь тьолку завести, — мрійливо закотив очі.

— Фільтруй базар! Ти де тут тьолок бачиш? — напружився Тимоха.

— Та я ж в хорошому сенсі цього слова, — дружелюбно всміхнувся Вовчик. — Ви мене хоч за кума не забудьте взяти, коли дитину хрестити будете.

— А ти вже і про це знаєш? — уважно подивився на нього Тимофій.

— Та ти шо! Київ місто маленьке! Тут чутки швидко розходяться, — розплився в усмішці Петриляк.

У тому, що чутки дійсно розлітаються швидко, Тимоха пересвідчився другого вересня. Першого він вирішив до школи не йти. Все одно буде тільки урочиста лінійка з кольоровими кульками та переляканими першокласниками. На другий день осені Тимофій на уроки мало не запізнився. Юльці вночі було погано, її нудило, потім боліла голова. Він сидів біля неї, тримаючи за руку, час від часу змінював вологу хустинку на лобі, куняв сидючи і зранку ледь змусив себе злізти з ліжка. Якби не мама і не обіцянка їй, що закінчить випускний клас, Тимоха ще й сьогодні навчання із задоволенням пропустив би.

— О! Таточко завітав до нас! — уїдливо кинув замість привітання Фелікс Радіонов. — А ми вже думали, що ти спиногризів няньчиш.

— Та ні! — долучилась до розмови Галина Карапінчук. — Він діточок на мамочку залишив, а сам гризти граніт науки, — ущипнула словом.

Тимоха на їхні слова зреагувати не встиг. У коридорі голосно продзвенів дзвінок, повідомляючи про початок уроку. Хлопець вмоستився біля Петриляка, виклав на стіл якісь зошити.

— Загороднюк! — почув ніби крізь вату чийсь голос. — Загороднюк! — покликав той ще раз, вже голосніше. Несподівано хтось боляче вдарив його у бік. Тимоха розплющив очі і зрозумів, що він на кілька хвилин відключився. Біля парти стояв Іван Генріхович, вчитель історії, і пильно поглядав на нього з-під окулярів.

— Це у нього ще ніхто не народився, — повернулась назад Королькова. — А як діти підуть, то взагалі уві сні буде вчитись, за прогресивною методикою, — заявила голосно. Клас дружно засміявся.

— Продовжуємо, — спокійно повернувся до дошки Іван Генріхович.

— Блін! Я тебе кликав! — прошипів поруч Вовчик. — Ну ти і дрихнеш, — покрутив головою.

За деякий час Тимко звик до перешіптувань за своє спиною, насмішуватих поглядів однокласників і переглядань вчителів. А потім

школа почала жити іншими новинами, яких тут, на щастя, було безліч, і про Тимофія Загороднюка з його особистим життям призабули.

Важче було Юльці. Про події, які трапились з нею за літо, у гімназії вже теж всі дуже добре знали. Хто розніс інформацію, було загадкою, але дівчина зіштовхнулась із тими самими проблемами, що були у Тимохи. Скоро на неї теж перестали звертати увагу, але хвиля знову піднялася після того, як почав рости животик. Гімназійні пліткарки отримали нову порцію допінгу і з подвоєною енергією почали продукувати нові чутки, що обростали різними подробицями. Одного разу, коли Тимоха повернувся додому, Юлька зустріла його в сльозах.

— Що трапилось, сонце? — вже з порога помітив хлопець заплакані очі.

— Все нормально! — зробила спробу всміхнутись Лисичка.

— Ну ж бо, кажи вже, — посуворішав Тимофій. — Хтось образив?

— Та є у нас в гімназії один, в 11-А. Він мені проходу не дає! Весь час ображає, обізвав жабою надутою, — знову схлипнула.

— Не звертай уваги. Все буде добре, — заспокоїв Тимоха. — А як його хоч звати? Так, цікаво просто.

— Мороз! Це прізвище. А взагалі він Гришка Морозевич, — надула губи Юлька. Тимофій ніжно цмокнув її у носик, легенько погладив вже чималий животик.

За хвилину він зачинився у ванній і набрав на мобільний Вовчика. На завтра їх чекала одна важлива справа.

— Чуєш, Тимохо! Цього Діда Мороза треба по асфальту розмазати! — войовничо стиснув кулаки Петриляк.

Разом із Тимофієм вони стояли неподалік виходу з гімназії, де навчалася Юлька. Кінець грудня ще досить лагідно пощипував легким морозом, але за тих півгодини, що друзяки очікували кінця уроку, вони трохи підмерзли і зараз голосно тупцяли, намагаючись розігріти кінцівки.

— Спочатку поговоримо, — не погодився Тимоха, енергійно розтираючи долоні.

— Та який може бути базар? Одразу в пику, а потім добивати! — кровожерливо скривив губи Вовчик.

— Не кіпішуй. Вийде — розберемось, — заспокоїв товариша Тимоха.

— Блін! Бразе! А як ми його впізнаємо? — зненацька застиг на місці Вовчик.

— Все буде кул. Слава соцмережам. Я собі звідти з десяток фоток на мобілу завантажив. Впізнаємо! — підморгнув другові Тимофій. — І я відкрию тобі таємницю. За ним «беха» приїжджає кожного дня, зі школи хлопчика забирати. Мені Юлька розповідала. Так он вона стоїть за кілька метрів від нас, чекає.

— Фігня виходить! А якщо там водій з пістолетом? Хлопчик ніби мажор? — стурбовано перепитав Петриляк.

— Ми його раніше перехопимо. І тільки поговоримо! — акцентував Вовчикову увагу на способах вирішення проблеми.

— Ага! — погодився Петриляк. — Дзвінок, Тимохо! Зараз натовп повалить. Пішли ближче, — махнув рукою Вовчик. Друзі увійшли на територію, зупинились одразу за воротами.

— Ніби і крута гімназія, а охорони немає, — озирнувся навколо Вовчик.

— Навіть тут економлять, — посміхнувся Тимофій. — Всередині точно кілька міцних дядьків сидять, — припустив.

— Дідько! Тут камер може бути понатикано! — стурбовано шурнув поглядом по фасаду будівлі Петриляк.

— Вовчику! Зараз всі почнуть виходити, і в юрбі на нас ніхто не зверне уваги, — не відриваючи погляду від вхідних дверей, промовив Тимофій.

У цей час з приміщення почали виходити школярі. Спочатку слабенький, потічок людей буквально за хвилину перетворився у бурхливу річку. Тимоха уважно роздивлявся усіх, хто виходив, боячись пропустити потрібну йому людину. Обличчя, до дрібниць вивчене за фотографіями профілю, він запам'ятав досить добре.

— А он і наш клієнт! — махнув головою в сторону компанії з кількох хлопців, які саме зупинились неподалік виходу.

Двоє з них одразу дістали цигарки, запалили, зухвало випустили дим. Один щось голосно, але нерозбірливо, сказав. Компанія дружно заіржала.

— Який з них? — теж роздивлявся Вовчик.

— Один із тих, що курять. Отой білявий, — показав поглядом на досить високого підлітка, без шапки, з модельною зачіскою.

— Ей! — несподівано голосно вигукнув Вовчик, звертаючись до четвірки. — Морозевич! Сюди підійди! — майже наказав він.

Білявий, здається, запрошенню не дуже здивувався. Він презирнувся зі своїми товаришами, попрямував до Тимохи з Вовчиком.

— Ну?! — втупився поглядом на Вовчика. — Що за тема?

— Ти Юльку Ковальчук знаєш? — спитав у білявого Тимоха. Морозевич повернув голову до нього.

— А! Це ти захисничок чи що? Вона мені щось молола про якогось свого чоловіка! Марить дівчинка! — презирливо скривив губи.

— Слухай сюди! — намагаючись тримати себе в руках, твердо вимовив Тимофій. — Вона моя дружина, і якщо ти її ще раз зачепиш...

— То що? — перервав його Мороз. — Ти заплачеш і побіжиш скаржитись мамочці? — випустив, затягнувшись перед тим цигаркою, хмарку диму. — Дружина! Та вона ще пісьоха малолітня. Продірявлена, правда, не першої свіжості, — повернувся до своїх супроводжуючих, які до цього часу мовчки спостерігали за перемовинами. Вони дружно загіготіли, підтримуючи думку товариша.

Тимоха відчув неймовірну лють. Серце почало стукотіти вдвічі швидше. Очі на мить закрило сивою пеленою. Кулаки стиснулись самі собою.

— Вибачся перед нею, і я все забуду! — спробував притамувати часте дихання.

— Ти, дебіл з окраїни, мені якісь пред'яви виставляєш? — сплюнув під ноги Морозевич, відкидаючи недопалок.

Тимоха вдарив різко. Білявий хоч і очікував якихось дій, але на удар відреагувати не встиг. Він похитнувся, встояв на ногах, мазнув рукою по обличчю, стираючи кров, що струменіла з носа.

— Тобі капець, каліко! — прошипів, кидаючись на Тимоху.

Першим рух помітив Вовчик. Він же встиг підставити Морозевичу підніжку. Зачепившись, той полетів головою вперед у напрямку Тимофія. Той не розгубився, виставив коліно, в яке врізався лобом білявий, звалившись йому під ноги.

— Мочи його! — гукнув один з тих трьох, які досі просто спостерігали збоку.

Хлопці дружно кинулись до Тимохи, заважаючи один одному, але кілька потужних ударів ногами досягли своєї мети, і Тимофій, закривши голову руками, почав відступати в сторону паркана, аби нападники не мали можливості зайти з тилу. Одного відволік на себе Вовчик. Він потягнув його за куртку, а потім ще й, голосно хекнувши, заїхав кулаком по спині, дець біля нирок. За мить Тимоха взагалі вже мало розумів, що відбувається. Перед обличчям мелькали чийсь кінцівки, хтось боляче зарядив черевиком у коліно. Тимофій відбивався, потрапляючи ударами у різні частини тіла суперників. Чув якісь звуки збоку, де вів бій Вовчик, але навіть поглянути в ту сторону не встигав, намагаючись не пропустити черговий напад.

— Припинили! — пролунав чийсь голосний крик. Міцна рука схопила Тимоху за комір куртки, рвонула, легко відкинула в сторону. Зачепившись за бордюр, хлопець всівся на мерзлу землю і нарешті озирнувся.

Незнайомий чоловік допомагав підняти Морозевичу. Неподалік відхекувався Вовчик, намагаючись прилаштувати на місце відірваний рукав. Один з нападників почав збирати зошити, які розлетілись по подвір'ю, інші двоє з підозрою спостерігали за Тимохою, але в бійку більше не вступали.

— Я тебе ще дістану! — вигукнув Морозевич до Тимофія, прийнявши з допомогою невідомого вертикальне положення. — Ти, гаде, вважай, що вже мертвий! — рвонувся в сторону Тимохи, плюнув кривавою слиною, потрапивши на черевик.

Тимофій різко зірвався з землі, підскочив до нахабного білявого, шарпнув його на себе.

— Тимку! — почув зляканий дівочий голос, на мить обернувся.

До них, перевалюючись наче качечка, підбігла Юлька, переполохана, з широко розплющеними зеленавими очима. Вона спробувала відтіснити Тимофія від Морозевича, вклинилась між ними.

— Ти ще тут лізти будеш, заразо! — прошипів білявий, сильно штовхнув дівчину, від чого та впала на землю, голосно застогнала.

Тимоха, забувши про ворога, кинувся до Лисички. Вона, схопившись за живіт, корчилась на брудному асфальті, підібгавши під себе ноги. Тимоха схопив її за плечі, спробував підняти, але не зміг, розгублено подивився на Вовчика.

— Відійди, — відсунув його в сторону невідомий чоловік.

Він легко підхопив Юльку на руки, ступаючи широкими кроками, підніс до блискучої «BMW», що хижо застигла при дорозі, обережно вмонтивав на заднє сидіння.

— Чого стоїш? Сідай! — визвірився до Тимохи.

Хлопець швидко заскочив на переднє пасажирське сидіння, автомобіль газонув потужним двигуном і рвонув, залишивши інших учасників конфлікту на шкільному подвір'ї. Тут нарешті з'явилося двоє охоронців з дубцями, в чорній уніформі, тож продовжувати бійку ніхто не наважувався.

У прийомному відділенні Юльку одразу кудись відвезли на каталці. Чоловік щось спитав. Тимоха, не зрозумівши питання, кивнув, після чого водій «BMW» знизав плечима і пішов. Хлопець залишився сам, на холодній, обтягнутій поліетиленовою плівкою кушетці. По коридору шастали люди, плакали якісь діти, іноді хтось присідав біля нього, але потім знову звільняв територію. Дзвінок мобільного вирвав його з туману незрозумілих думок.

— Тимку! — почув він мамин голос. — Мені Петриляк передзвонив, я все знаю. Ти де? На Печерську? Я буду за двадцять хвилин! — відімкнулась жінка. Тимоха для чогось подивився на

мобільний, сховав його у нагрудну кишеню, схопився двома руками за голову, застогнав у голос.

— Тобі допомогти? — нахилилась до нього молода медсестра. — У тебе кров на щоці, — поглянула стурбовано.

— Так! Допомогти! — заскреготав зубами Тимоха. — Мізки можете мені вставити? — підняв погляд на медсестру.

— З цим поки що не впораюсь, але рани обробити можу, — несподівано тепло всміхнулась дівчина, чим трохи нагадала Марину. — Ходімо! — потягнула його за руку до якогось невеличкого кабінету.

Коли у приймальне відділення вбігла мама, Тимоха мав досить презентабельний вигляд. Його подряпини було оброблено перекисом водню, а найглибшу заклеєно смужкою пластиру. Однак доброго настрою це йому не додало.

— Тимошку! Я дзвонила знайомим колегам. У Юлі серйозна загроза викидню. Вона може втратити дитину! — присіла на кушетку, взявши сина за руку, мама.

— Дідько! Що я наробив? — застогнав Тимофій. Його губи затряслись, до очей самі собою підійшли сльози.

— Не турбуйся. З нею буде все добре, — спробувала заспокоїти мама.

— А з Дениском? — поглянув на неї жалібно хлопець.

— З яким Дениском? — не зрозуміла жінка.

— З сином моїм?! — голосно скрикнув Тимофій, стиснувши кулаки.

— Тимошку! Все, що не робиться, — на краще, — погладила його по плечу мама. — Ви ще молоді. Все попереду, — спробувала обійняти.

— Ти що таке кажеш?! — різко схопився з місця Тимофій. — Це моя дитина! — колючим поглядом, майже з ненавистю, втупився в мамині очі.

— Посидь! Зараз я про все дізнаюся, — встала зі свого місця мама і кудись енергійно закрокувала.

Тимоха знову залишився наодинці зі своїми думками. Якщо їхній з Юлькою син загине, так і не народившись, то змісту далі жити так, як було до цього, вже не буде. Він порішить Морозевича! Будь-якою

ціною. Не допоможуть тому ніякі охоронці чи високі паркани. Дурна це була ідея з'ясовувати стосунки! Просто ідіотська!

А як же Юлька без нього? Та вона тепер і дивитись в його сторону не захоче! Тимоха ковтнув гіркоту в роті, відкинув голову, впершись потилицею в холодну стіну. Прикрив очі. Думки настирливо бились зсередини у череп, завдаючи майже фізичного болю. Скільки минуло часу, йому було невідомо. Здавалося, вічність.

— Тимошку! — почув голос, здригнувся. Мама стояла поруч, чомусь у білому халаті, тримаючи в руках ще один. — Вдягай швиденько! — простягнула руку з халатом Тимофію.

Тимоха одним рухом скинув із себе брудну куртку, натягнув халат. Хлопець вже ледь встигав за мамою, яка крокувала попереду, залишаючи за собою легкий вітерець та ледь чутний запах свіжості.

— Що з Юлькою? — перепитав на ходу.

— Вона зараз спить, — кинула, не озираючись мама. — Привіт! — звернулася до дівчини в білому, з таким же білим ковпаком на голівці. — Сюди? — кивнула на якісь двері. Дочекалася ствердної відповіді, обережно відкрила стулку, ступила до просторого приміщення. Тимоха пройшов за нею.

Кімната була схожа на космічний корабель. На міцних підставках з коліщатками влаштувались якісь прозорі, досить великі капсули. До них тягнулись дроти і гофровані трубочки. Над кожною висів монітор з якимись цифрами та незрозумілими графіками. Мама невпевнено ступила кілька кроків вперед, пробігла поглядом по табличках, що були закріплені на пластику, наблизилась до однієї з капсул, махнула Тимофієві рукою, запрошуючи підійти.

Тимоха, обережно переступаючи ногами, підійшов ближче і вражено застиг. У пластикових «коконах», ніби живі ляльки, лежали зовсім малесенькі дітки. Хтось не рухався, заплющивши очі, інший іноді махав ручкою чи мініатюрною ніжкою, до якої було під'єднано датчики. У приміщенні було тепло. Малеча мала на собі тільки підгузки.

— Ось тут, — зупинилась перед однією з капсул мама. Вона спробувала всміхнутись, але її губи несподівано затремтіли, на очах проступили великі сльозинки.

— Що? — не зовсім розуміючи, що відбувається, пригледівся до написів Тимоха. «Хлопчик, Ковальчук Юлія», — прочитав спочатку.

Завис на якийсь час, намагаючись осягнути інформацію. Що було написано далі, він вже не бачив!

— Це?.. — повернувся до мами. — Юльчин син? Мій Дениско? — перепитав, відчуючи, як несподівано починає задихатись.

— Наш! — підтвердила жінка, нарешті усміхнувшись.

Нахилившись над прозорим пластиком, Тимоха розгледів малесеньке, ніби лялькове, чомусь синювато-червоне обличчя, кирпатий носик, ріденьке, яскраво-руде волоссячко, м'яке навіть на вигляд. На його очах заблищали сльози щастя.

Десь далеко, в паралельному світі, мама щось говорила про проблеми з недоношеними дітьми, про те, що буде важко, але Тимоха чув все те ніби крізь товстий шар вати. Він був просто впевнений, що з цією малечею нічого поганого не станеться. Це був його син!

Його Лисеня!